

Elisabeth Kuylenstierna-Wenster

Försommar. Ungflicksbok om Barbro Berting och hennes kamrater

Stockholm. Åhlén & Åkerlunds förlags A.-B. 1918

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Göteborgs universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Göteborgs universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/KuylenstiernaE/titlar/Försommar/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1654555-faksimil>

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS UNGDOMSBÖCKER

Försommar

Ungflicksbok om
Barbro Berting och
hennes kamrater
av

Elisabeth Kuylenstierna-Wenster

Allmänna Sektionen

Pedag.

Sv.

Barnb.

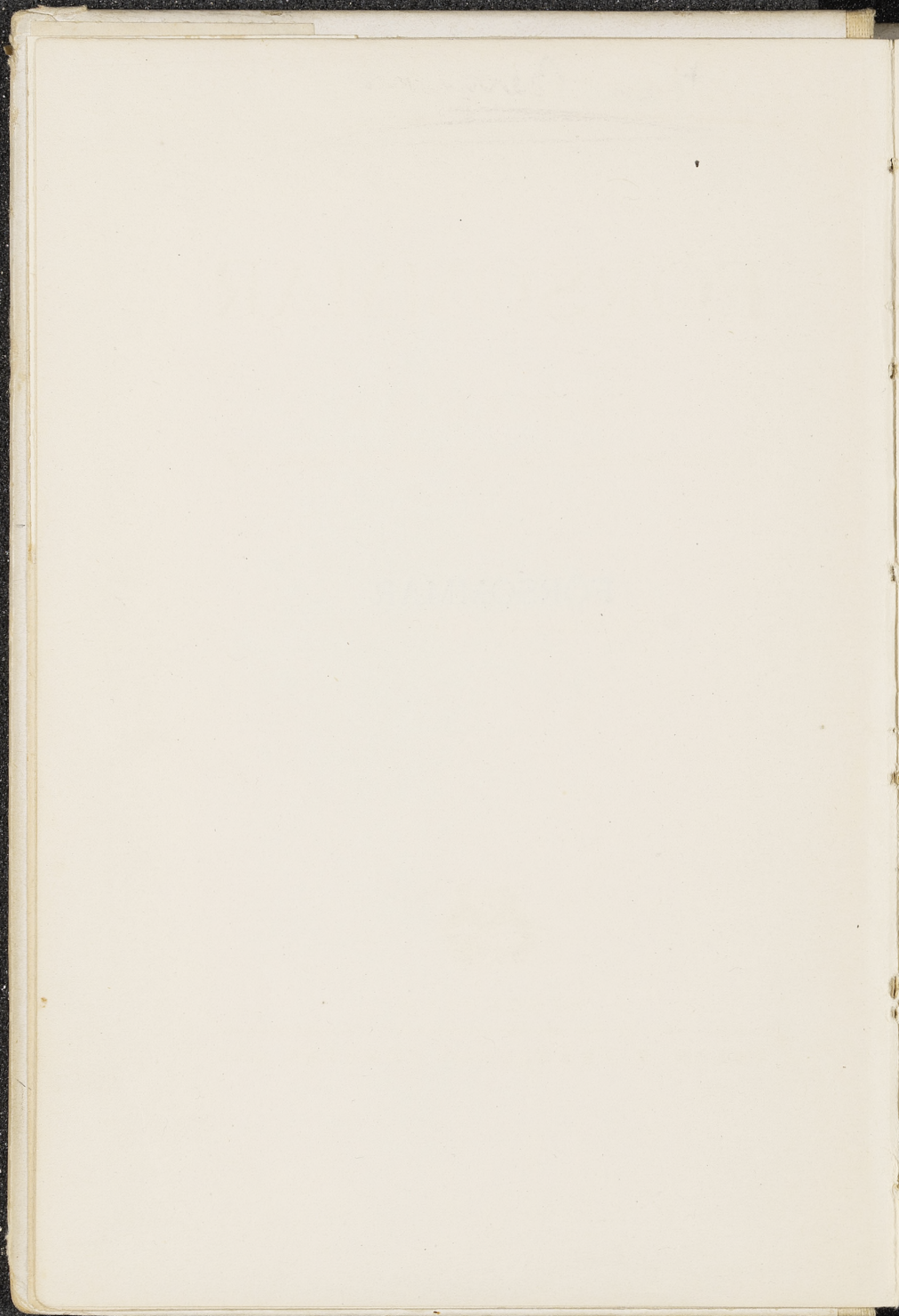
80.34/685

Ran Berglund

Small white shell

100

FÖRSOMMAR

Don't forget

FÖRSOMMAR

UNGFLICKSBOK

OM BARBRO BERTING OCH HENNES KAMRATER

AV

E. KUYLENSTIERNA-WENSTER

STOCKHOLM

.....

AHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAGS A.-B.

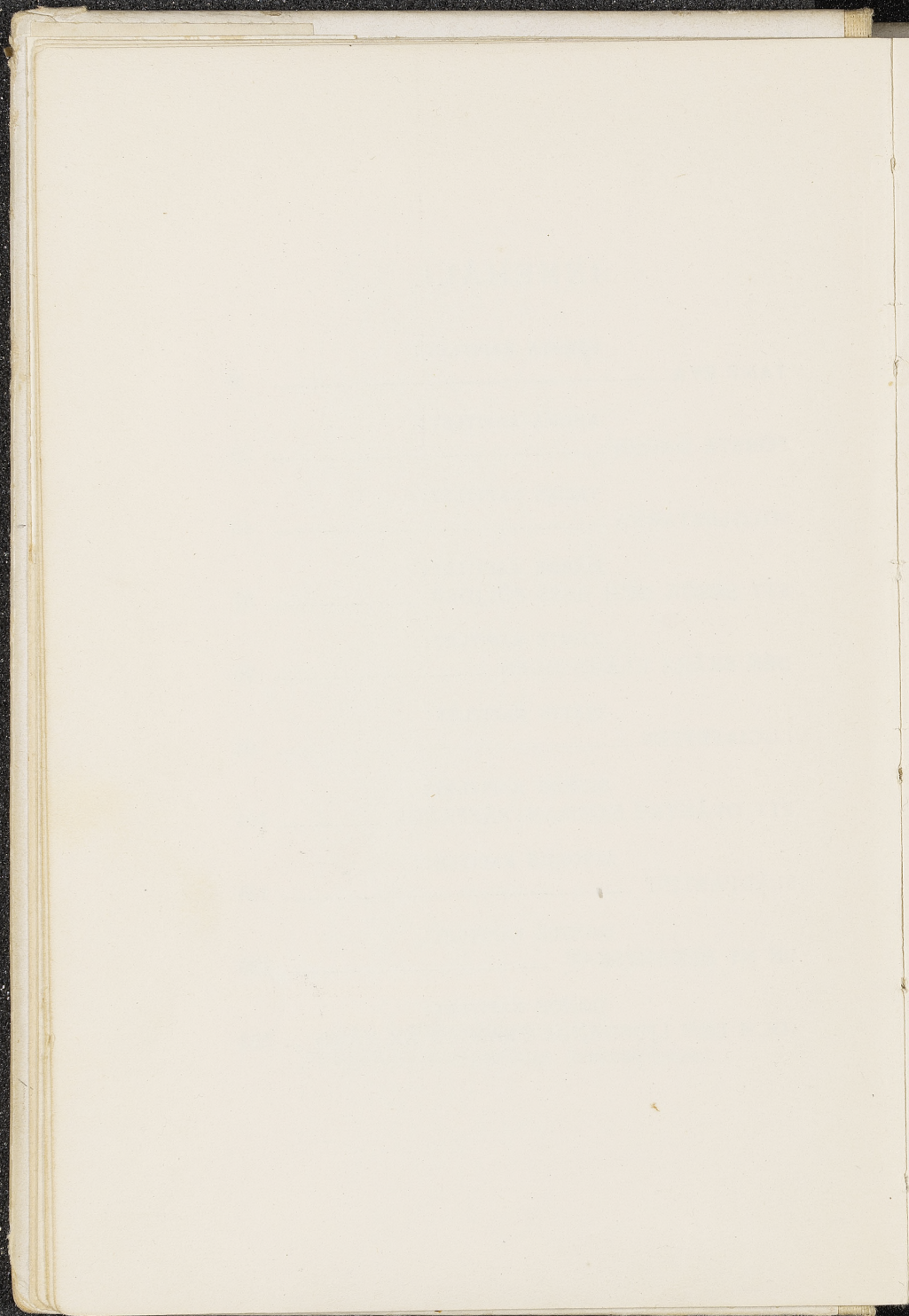

STOCKHOLM 1918
BRÖDERNA SANDBERGS BOKTRYCKERI

INNEHÅLL

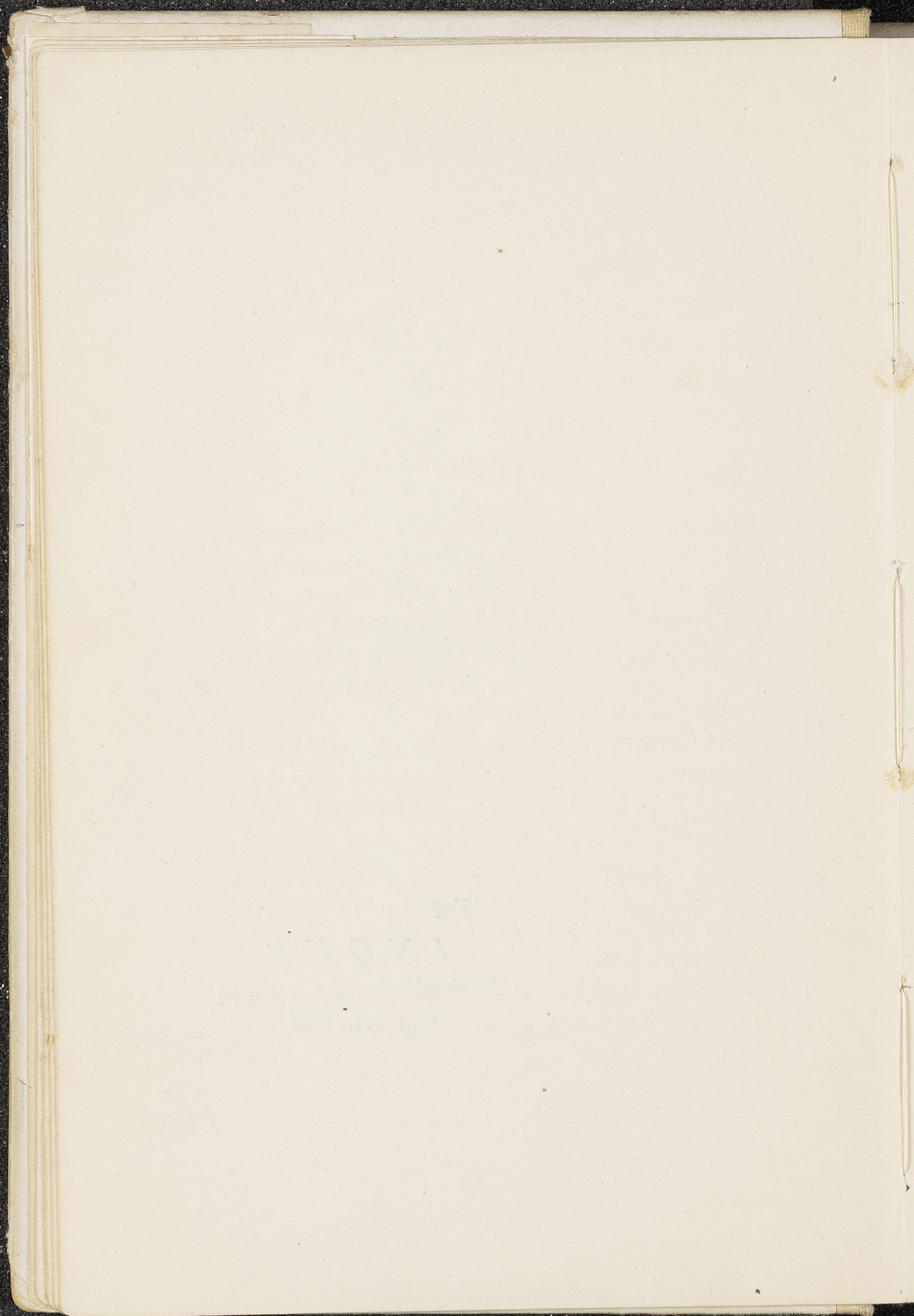
FÖRSTA KAPITLET:	
TANT EVA	9
ANDRA KAPITLET:	
FÖRSTA DAGEN	25
TREDJE KAPITLET:	
SOLGLIMTARNA	43
FJÄRDE KAPITLET:	
ETT BESÖK OCH DESS FÖLJDER	57
FEMTE KAPITLET:	
DEN SKÄRA KLÄNNINGEN	76
SJÄTTE KAPITLET:	
LUCIAFESTEN	94
SJUNDE KAPITLET:	
ETT OVÄNTAT SAMMANTRÄFFANDE	104
ÅTTONDE KAPITLET:	
SLÄDPARTIET	125
NIONDE KAPITLET:	
EN NY BEKANTSKAP	136
TIONDE KAPITLET:	
»OCH DEN LJUSNANDE FRAMTID ÄR VÅR!» ...	152

Till

I N G E R

*Barbroböckernas trofasta
vän och stöd,*

I.

TANT EVA.

Det händer, att världsdamer samla sin mesta energi ävensom sin förut kringflackande verksamhetslust vid den tidpunkt, då de eljest skulle bli glömda som andra vissnade blomster. Så var förhållandet med den mycket ståtliga, belästa, beresta och i in- och utlandet firade änkefriherrinnan Lövesköld.

Världskriget hade tvungit henne att stanna i Sverige året om, men just detta tvång blev den gordiska knut, hennes uppvaknande energi med oväntad kraft högg av. Hon ägde en villa av de gamla vackra, vilka en gång gjorde en del av Östermalm känd som ett av Stockholms mest tilltalande partier. Omkring det förnäma, vita huset slöt sig en välvårdad trädgårdsanläggning, där träden gävo respekt genom sin ålder och kraft, och där blommorna

trivdes så väl, att de stucko fram under snötäcket redan i mars och sedan oftast dröjde sig kvar till i november, ja, ibland ända till jul.

Friherrinnan hade till sitt femtionde år gått omkring i de höga, präktiga rummen (där hon efter ett halft års äktenskap blivit änka), och aldrig tänkt på, att de kunde användas till annat än lysande fester. Hon hade tagit emot sina utländska vänner som kära gäster och alltid haft kontinenten omkring sig, också de korta tider, då hon lämnade den.

Alltsedan krigets utbrott hade hon haft hos sig en pensionsföreståndarinna från Dresden och två franska damer, den ena målarinna, den andra pianist, och dessa tre främlingar blevo de första, som fingo höra utslaget av friherrinnans tankebeslut.

»Jag vill göra något av min ensamma tillvaro», sade hon, »jag är van att leva i stora förhållanden och se mycket människor omkring mig, och dessutom längtar jag efter en glad och nyttig verksamhet. Jag har lust att inrätta en kontinental lärokurs för unga flickor, vilka slutat skolan. Förr ha alltid svenska flickor skickats utrikes. Nu stöter detta på svårigheter. Flera av mina bekanta ha undrat, var de skul-

le göra av sina döttrar just det år, då dessa inte veta, vad de ha lust att ägna sig åt. För sju ungdomar har jag plats här i villan. Det vill säga två få ha sina sovrum i gårdsbyggningen. De skola få förkovra sig i språk, musik, teckning och andra allmänbildande ämnen och dessutom känna sig hemmastadda hos tant Eva. Aldern bör helst vara mellan 16—19 år, och familjeförhållandena sådana, att mina pensionärer uppfatta tendenserna och livsåskådningen i mitt hus. Det är inte tal om något barmhärtighetsverk utan om en angenäm selsättning för mig och en behaglig och gagnelig vistelse för de sju utvalda.»

Med dessa ord var planen lagd. Den gillades entusiastiskt såväl av Fräulein Stock som av mademoiselles Renard. Arbetsordningen gjordes upp. De tre utländska damerna erbjödo sig att deltaga i undervisningen. Vidare skaffades en mrs Faith, en fil. doktor Krabbe, och en skolkökslärarinna, vilka skulle ha vissa timmar.

Annonsering behövdes icke. Anmälningar kommo från olika håll, och friherrinnan måste gallra ut bland de sökande, dem hon ansåg lämpliga.

Stockholmsflickor ville hon icke alls ha. Det

lockade henne att få vara i mors ställe för de unga. Hon höll så hjärtligt av dessa glada starka viljor och frimodiga hjärtan, som längtade efter den första ödesdusten, eller som sorgglöst störtade sig ut i livets solbelysta vågor utan fruktan för bråddjupet.

Den femtonde september skulle flickorna komma. Kvällen förut genomgick friherrinnan ännu en gång namnförteckningen och de små randanmärkningar om ålder och annat hon gjort för var och en.

Sonja Thomas, 19 år, skall tidigt förlova och gifta sig. Vill vistas i Stockholm för omväxlings skull, lära ett och annat, men ingenting på allvar. Kommer från ett gammalt solitt göteborgshem. Enda barnet.

Maud Rydeman, 18 år, godsägaredotter från skånskt herresäte. Yngst av åtta syskon. Förefaller självsvåldig och lat. Föräldrarna ha låtit förstå, att hon växt dem över huvudet, men att de vänta sig allt gott av henne med tiden.

Mary Ehrestierna, 18 år. Har varit mycket med redan. Har stor släkt i Stockholm. Hennes mor vistas på sanatorium, fadern, överstelöjtnant, bedriver strategiska studier i de krigförande länderna. Flickan ver-

serad, men obetydlig. Dock ovanligt musikalisk. Två bröder.

Astrid Tolling, 17 år. Kyrkoherdedotter från Östergötland, gott huvud, skall studera skulptur. Glad, naturlig och käck. Säkert en utmärkt kamrat. Tre bröder, alla vid Uppsala universitet.

Barbro Berting, 18 år, förefaller yngre. Fadern, änkring. Flickan kommer från sin mormor, friherrinnan Stiernudd. Har en syster gift i Stockholm. Barbro intresserad av litteratur.

Märta Agnell, 18 år. Föräldrarna bosatta i Berlin, fadern direktör för ett stort elektriskt bolag. Märta skall vistas i Stockholm till våren, då hon och en syster, som studerar sjukvård i Köpenhamn skola resa och möta den övriga familjen vid en tysk badort. Märta tyckes bli en typiskt god och plikttrogen husmor. Hon skall dessutom genomgå en kindergartenkurs.

Minka Rozinsky, 16 år, slavisk härkomst. Fadern stupad i kriget. Modern änka med fem flickor. Vistas tillfälligt med de fyra yngre i Bergen hos en norsk väninna. Minka skall möjligen adopteras av en rik, engelsk släkting, då familjen Rozinsky blivit rui-

nerad genom kriget. Alla deras stora jord-egendomar äro brända eller på annat sätt förstörda.

Tant Eva lade bort anteckningsboken och nickade tankfullt. Den uppgift hon åtagit sig var icke lätt. Ungdomen är både kritisk och fordringsfull i de första knopplingsåren, då den ännu litar på sig själv och världen. Och hon ville att Lövesköldska pensionen skulle vara mera än en skolkurs. Hon hoppades, att de intellekt hon danade, skulle få något av vidernas ljus över kunskaper och tankar utan att därför mista sin kvinnlighet, en dyrbar klenod i friherrinnans tycke. Modern i detta ords populärbanala mening var icke tant Eva. Hon hade varit med om den tiden, då flickornas uppfostran kallades »edukation» och över alla hennes behagfulla rörelser låg en bildningens lätta och eleganta grace, parad med stilla värdighet.

Det silvervita håret omramade i en vårdad frisyр med klädsamma bucklor ett litet fint och livligt ansikte med blomskär hy. Ögonen brunno djupa och starka under den kloka, breda pannan. Munnen hade kvar ett älskligt löje, som gjorde, att man glömde, hur vissna läpparna voro. Hennes gestalt var rak och smi-

dig. »Hon för sig som en nådig drottning», hade det alltid sagts om henne.

Dé sju flickorna infunno sig på utsatt dag, och den tysta vita villan genljöd av dunsande koffertar, ilande fötter, skratt och prat. Avbrottet från förnämt lugn till sorl och brådska blev nästan överväldigande för husets fyra damer.

Men framåt kvällen lade oron sig, och vid tebordet voro ungdomarna mycket tillbakadragna och väluppfostrade. »Sju slutna dagböcker», tänkte tant Eva. »Varje dygn skrives en rad på gott och ont i dem, men det gäller att få läsa de små livsorden och att förstå dem».

När flickorna togo godnatt, kysste hon var och en på pannan, sedan hon räckt fram sin egen vita, ringprydda hand till kyssning. Maud Rydeman och Märta Agnell sågo besvärade och bortkomna ut vid denna ceremoni, men fogade sig i den. Redan nu hade pensionärerna klart för sig, att tant Eva måste lydas. Hela hennes väsen ingav respekt, men Maud sade sig dock, att hon »absolut inte tänkte gå i ledband. Det fanns då alltid något sätt att smita ifrån kontrollen».

»Vi träffas på slaget åtta i matsalen imorgonbittida», sade friherrinnan vänligt. »Arbets-

ordningen är redan uppgjord, och när ni sovit ut efter resan, taga vi genast fatt.»

Sonja Thomas och Barbro Berting, som varit skolkamrater och hjärteväänner, hade önskat att få dela den nätta dubletten i det murgroönsklädda gårdshuset, och sedan friherrinnan granskande betraktat dem, hade det sett ut, som om de skulle få sin önskan uppfyllt. Kanske var det tant Evas vänliga, älskvärda leende, som ingav dem förhoppningar. Dessa svekos emellertid, ty med en mjuk böjning på huvudet föll domen.

»Nej, jag tror vi måste ordna det så, att Mary och Astrid dela dubletten. Den lilla salongen utanför sovrummet blir så lämplig att taga emot dina släktingar i, Mary. Sonja och Märta få var sitt gästrum, det blå och det röda, Minka får det gula. Maud tar det lilla hörnrummet över min sängkammare och jungfru Barbro sätter vi i tornet. Det betyder nog ingenting för så unga ben, att trappan är brant.»

Nu hade flickorna begivit sig till sina anvisade rum, där de strax efter olika skaplynnen satt sitt personliga märke.

I det blå gästrummet, där Sonja härskade hade redan diverse fotografier satts fram på skrivbordet, på byrån voro de mest olikarta-

de, eleganta toalettföremål strödda. Den långa, gammalmodiga soffan hade fått ett par högst moderna sidenkuddar. På bordet framför den stod en kristallvas med de härligaste mörkröda rosor och bredvid den en bonbonière, full av läcker konfekt. En trasig och allt annat än prydlig billighetsbok »Låt mig bli fri» låg slängd på sängen. Härinne fanns intet, som tydde på någon allvarligare sysselsättning.

Men i det röda rummet hos den feta, blonda Märta lågo i symmetrisk ordning på bordet hushållsböcker och receptböcker. Grimms och H. C. Andersens sagor samt en brochyr: »Våra små». I den breda fönsterkarmen hade Märta ställt ett jätteskrin, vilkets innehåll kunde tjänat som lager för en mindre sybehörsaffär. Över sängen hade hon hängt upp en förstorad fotografi av hela familjen Agnell, tagen på föräldrarnas silverbröllopsdag. Det var något obeskrivligt runt, ljust och gemytligt över denna grupp, placerad på trappan till en villa, över vars portal lästes: »Heimatsliebe».

Minkas förtjusande gula rum, med vestersol in över det blommiga ranunkelmönstret, tedde sig denna afton icke till sin fördel. Överallt syntes spår av en planlös uppackning, kläder, böcker, skodon och musika-

lier lågo huller om buller och mitt i denna röra satt Minka och slukade en roman. Den ena handen höll boken onödigt nära de svarta sammetsögonen, den andra handen hade hon grävt djupt ned i ett mörkt, blankt hårsvall, vilket som en strid och yvig man föll ned på den smala flickryggen och de kantiga axlarna. Hon var liten och tunn och spädlemmad, slarvigt klädd, och mycket utstyrd med örhängen, ringar och andra smycken. Det var alldeles tydligt, att Minka ingen aning hade om sin fattigdom. Allt hos henne följde tanklöst låt-gåsystemet. Och hennes smala, bruna ansikte lyste av skälmaktig odygd.

Den grovlemmade, mäktiga Maud hade genast känt sig dragen till »det lilla glitterögda trollet». De skulle hjälpas åt att ställa till spektakel. Maud hade icke packat upp sin kofert. Hon säger, att hon icke gitter. Det var skamligt av far och mor att skicka bort henne. Hon ville ju inte. Och Maud slängde sig ned i den ena karmstolen — två sådana ersatte här soffa — så att det knakade i träet. De breda fötterna och de bastanta benen sträckte hon långt ifrån sig, medan hon studerade tidtabellen för de avgående tågen. De kunde ge sig katten på därhemma, att hon

inte stannade i det här fängelset. Och så visslade hon som en förargad skolpojke.

Uppe i tornkammaren hos Barbro Berting var icke heller ordningen mönstergill. Överallt lågo böcker, papper, tidskrifter. Hon hade försökt få system i det hela, men misslyckats. Klädningarna hade dock kommit in i garderoben och en stol av de fyra var oupptagen. På den lilla svängda rokokosoffan under den ovala spegeln hade Barbro placerat bokstaplar. Hon läste mycket och hälst historiska arbeten, och när hon nu, till hälften avklädd, slog upp än det ena, än det andra memoarverket, kunde hon på första sidan läsa en enkel dedikation, skriven med en säker, manlig piktur: »Till Barbro från vännen H. B.» Mormor och Holger Boye, hennes barndoms- och ungdomsvän, hade flitigt försett lilla läshungriga Barbro med sund och utvecklande lektyr. Och under det sista året, som hon tillbringat hos den kära, rara mormodern, hade hon lärt sig uppskatta goda böckers sällskap.

Inger Thomas, Sonjas kusin, hade också givit henne anvisningar om, vad hon borde läsa, då däremot Sonja försökte draga henne ifrån

»det där skräpet», vilket gjorde henne till en tråkmåns».

I gårdshuset hade flickorna redan allting i ordning, och de kände sig övertygade om, att de skulle trivas vådligt bra. Marys eleganta, vårdade person, rörde sig vant i den nätta gustavianska salongen, dit hon medfört en spinnett, en välbesatt nothylla och en dyrbar fiol. Hon talade om för Astrid, att hon medverkat vid flera musiksoaréer och fått oerhört mycket beröm. Hennes utstående, vattenblå ögon blevo icke just uttrycksfullare, när hon talade om musik än annars, men hon såg alltid fin och snäll och belevad ut. Det märktes också, att hon var hela släktens favorit, och föräldrarna hade meddelat friherrinnan Löwesköld, att de satt henne i pensionen för att undvika missälligheter, då alla ville rå om Mary och ha henne i sitt hem. Släktingarna hade redan överhopat henne med inbjudningar, men dessa hade stannat hos tant Eva, som bestämde, när flickorna fingo gå bort.

Astrid var icke det ringaste imponerad av alla de granna namn och titlar Mary oupphörligt nämnde, icke egentligen för att lysa utan därför att de tillhörde hennes sfär, den enda hon kände till.

Gnolande och munter ordnade lilla Tolling, vilken hemma kallades »hjärtebarnet» sina tillhörigheter och kysste fars och mors fotografier, innan hon gick till sängs bakom den japanska avdelningsskärmen, vilken avskilde det rymliga sovrummet.

Från andra sidan skärmen hörde Astrid Mærys klara, alltid något nyfiket förvånade stämmor:

»Vet du, om det är sant, att Sonja Thomas är hemligt förlovad med en filosofie kandidat och löjtnant, som är väldigt rik?»

»Ja, det tror jag, men inte vet jag, om det är hemligt. Hon talade ju om det för oss allihop i dag.»

»Inte för mig.»

»Då var du väl inte inne. Hon sa' annars, att förlovningen skulle eklateras på nyåret, innan löjtnant Freide reste på någon studiefärd, vart det var, och så skulle de gifta sig på hösten, när hon fyllt tjugu år.»

»Tänk då! Tror du, att någon annan av oss är förlovad?»

Astrid skrattade hjärtligt.

»Inte jag, men för dig och de andra kan jag inte svara.»

»För mig?»

»Ja, du sa' ju 'någon av oss', och jag känner inte flickorna. Jag skulle bara önskat, att de hade haft något riktigt levande intresse var och en.»

»Har dom inte det då? Jag har min musik.»

»Ja, och jag min kära lera, och Sonja sin kanske lika plastiska löjtnant, men Minka bara flyger och far som en vessla och säger sitt: 'Mais, c'est tout égal ça!' och Märta — ja, för resten, Märta är redan eine fromme und sehr weibliche deutsche Hausfrau — men vad skall Maud bli.»

»Behöver hon bli något? — Inte skall man bli något. Jag menar, man utbildar sig väl för nöjes skull.»

»Och jag menar, att det är ett nöje att utbilda sig.»

»Ja, i musik, det förstås. Vem är Barbro Berting? Var hennes mor född Stiernudd, för då är vi släkt på långt håll?»

»Jag vet bara, att både Sonja och Barbro är från Göteborg, och att Barbro inte varit hemma på ett halft år. Hon lär ha tre fenomenala systrar. Den äldsta för sin skönhet, n:r 2 för sin arbetsförmåga och n:r 3 för sitt briljanta huvud.»

»Jaså, nå, men är inte Barbro fenomenal?»

»Inte som jag kan finna. Godnatt Mary, nu är jag sömnig.»

Astrid hade nästan väntat sig en fråga med begäran om utredning av orsaken till hennes sömnighet, och blev betydligt lättad, när Mary nöjde sig med ett lojt och välvilligt:

»Godnatt, lilla du. Sov gott!»

Om en liten stund ljöd dock Marys röst på nytt.

»Sover du, Astrid?»

»Inte riktigt.»

»Har du räknat fönsterrutorna härinne?»

»I nej, men det är då lätt gjort.»

»Går det an, att du räknar dem för mig med?»

»Det tror jag inte blir detsamma. Man skall inte heller säga ett enda ord, sedan man räknat, då slår inte drömmen in.»

»Inte det. Ja, godnatt då.»

»Godnatt.»

Astrid hörde, hur Mary halvhögt och mycket grundligt räknade fönsterrutorna, men sedan låg hon och vred på sig och pustade så tungt, att Astrid förstod, att hon hade något på hjärtat. Hon kunde nästan tänka sig, vad det var. Mary hade nog upptäckt den lilla lustiga glasventilen på väggen, vilken såg ut som ett runt miniatyrfönster. Och slutligen

kunde icke Astrid häjda skrattlusten. Hon frustade ut sin obetvingliga munterhet. Mary lyssnade tydligen.

»Astrid!»

»Ja.»

»Duger det att räkna om igen.»

»Det kan ju hända.»

»Jo, för ser du, jag vet inte — skall man taga ventilen med, tycker du?»

»Ja, låt den komma som en punkt. Punkt och slut, förstår du!»

Nu hade Astrid skrattat ut och ville sova. Redan dagen därpå skulle hon börja hos en bildhuggare.

Ånyo räknade Mary långsamt och noggrant, och därefter blev det alldeles tyst. Hon måtte ha somnat tvärt.

II.

FÖRSTA DAGEN.

Efter morgonteet samlade tant Eva lärarepersonal och elever i det stora vardagsrummet, vilket icke alls liknade en skolsal utan tedde sig som ett herrgårdsförmak med många bekväma och trevliga sittplatser, många bord och inventiösa små skåp; och en hel vägg upptogs av bokhyllor, fyllda till sista plats; på de andra väggarna hängde Hillerströms tavlor.

»Här tänkte jag, vi skulle hålla lektionerna», sade tant Eva», och det är redan bestämt på edert schema tider och ämnen. Varken ni eller era lärare ska behöva känna sig uppskruvat högtidliga under timmarna. Detta är ju ingen vanlig skola, och ni redan vuxna unga damer. Klockan tre är dagens undervisning slut, och ni ha ledigt för att promenera eller göra visiter efter tillsägelse hos mig. En gång i veckan ska vi följas åt på muséer och samlin-

gar. Klockan sex äter vi middag och emellan sju och nio handarbetas, musiceras, läses högt eller företages någon annan förströelse. Era brev får ni utan kontroll läsa och besvara. Släkt och vänner får ni gärna ta emot på era rum, då jag litar på, att det sker med urskiljning. På det hela taget vädjar jag till er takt och finkänslighet och likaså hoppas jag att kunna vinna ert förtroende. De bästa egenskaperna hos en ung flicka ha det gemensamt med ett äkta halsband, att hon ständigt bör bära dem hos sig, ge dem liv och glans genom sitt eget väsen. Läggas de av, därför att man tröttnat på det ansvarsfulla i att bära dem, går det som med pärlorna. Nästagång de skola tagas på som prydnad, ha de fördunklats och liksom vissnat. Själssmycken är än känsligare än äkta pärlor, det ber jag er minnas, och så till sist säger jag er alla välkomna. Arbetet skall börja. I dag må dock den eller de, som icke avslutat uppackningen stanna hemma efter tre och göra sitt rum i ordning. Slarv och försumlighet är mig mycket emot.»

Tant Eva skulle inte själv undervisa, men hon åhörde mycket intresserad doktor Krabbes lektion i litteratur- och konsthistoria.

Magistern hörde nog icke till dem, som livet unnat mycket av sitt materiella överflöd, men han höjde sig på ett sällsamt genialiskt sätt över allt jordbundet och uppgick entusiastiskt i intellektuella intressen.

Sonja viskade till Barbro: »Det är en löjlig passagerare!» och Barbro viskade tillbaka: »Han flyger över oss allihop», men i själva verket var hon mycket road och även smickrad av att få de flesta frågorna, då hon kunde bäst.

Det var något alldeles nytt för henne, ty i skolan hade hon aldrig utmärkt sig, tvärtom, och hon måste erkänna, att hennes far utan resultat försökt placera henne, familjens svarta får, än här än där.

I språk redde Sonja sig briljant, så länge det gällde konversation, men översättningar slarvade hon igenom. Dem ansåg hon sig inte behöva. Om ett år skulle hon ju sitta som en bortfjäsad, elegant ung fru i en av Stockholms praktvåningar, så egentligen var det en smula komiskt av föräldrarna att sätta henne i Lövesköldska pensionen, men modern, som var född fransyska, led för sitt lands skull så oerhört av kriget, att hon icke förmådde vara glad en dag ens. Detta fruktade hon skul-

le göra också Sonja tungsint, och därför lämnade hon frivilligt sin älskling ifrån sig till hennes mors käraste ungdomsvän, friherrinnan Eva.

Så snart klockan slog tre, lade mrs Faith ihop sina engelska böcker och »förtonade» som Märta Agnell uttryckte det. Astrid var minuten efter färdig att gå till den skulptris, för vilken hon skulle arbeta. Hela hennes vackra, öppna ansikte lyste av glad förväntan, och hon nickade sitt adjö med det soligaste leende.

Mary skulle gå på visiter och klädde sig omsorgsfullt i grått från topp till tå.

»Hon ser ut som en hästen», sade Minka och såg efter henne, »micke, micke lång hästenfysionomi, och så stupid.»

Det var till Märta hon anförtrrodde detta, men Märta kunde aldrig vara med om att tycka eller tänka något ofördelaktigt. Hon såg också så så blid och god ut, där hon stod på väg till en barnkrubba, att Minka genast insåg, det hennes anmärkning adresserat sig till orätt person. Hon kilade utan att vänta på svar in i sitt rum, där det ju skulle ställas i ordning.

Sonja ville ha Barbro med sig ut.

»Urban Freide är ju också här», sade hon,

»han vill så gärna träffa dig. Nu skall han gå i verken och sedan tänker han komma in i finansdepartementet.»

Barbro rodnade häftigt. Förra vintern, då hon varit i Lund hos mormor, hade hon ofta träffat Urban Freide och ibland trott, att hon höll så där av honom som Sonja av brodern Uno. Men lika ofta hade hon tyckt, att han var alldeles för lik alla andra, ingenting att riktigt lita på. Och för resten — visst var det roligt att flirta och skämta, men om hon måste bestämma sig, skulle hon känna sig förskräckligt olycklig. Det hade roat henne att tänka, att hon bara behövde sträcka ut handen efter honom eller Holger Boye, och att hon ändå inte skulle göra det på mycket länge, inte förr än hon blev alldeles säker på, att det icke fanns något annat i hela världen hon hellre ville.

»Jag tror inte tant Eva släpper ut mig i dag», sade hon tvekande. »Om du vill göra en titt i mitt rum, förstår du nog anledningen.»

»Slarvig som alltid», skrattade Sonja, »det var förargligt, att du inte fått klart i jungfruburen. Jag ville haft dig med till Sidenhuset och Nordiska Kompaniet. Jag skall beställa så kolossal mycket. Faster Evelyn skall förstås gå med om en del, och så har jag min blivande

svärmor att få råd av. Hon vet precis, hur man skall ha det i Stockholm. Deras villa på Djursholm har stått beskriven både i »Svenska Hem» och i »Saisonen». Tänk du, när Uno och jag ska figurera där».

»Bryr du dig så mycket om det?»

»Om jag gör! Uno säger, att jag blir huvudstadens chicaste och yngsta fru. Mina toiletter komma att ge ton, säger han. Å, jag är så gränslöst lycklig! Au revoir så länge. Komiskt, att du och jag skulle bli — skolkamrater igen.»

Hon nickade och ilade bort. Barbro såg beundrande efter henne. Det fanns ändå ingen i hela världen hon beundrade så som Sonja. Det hade hon gjort ända ifrån det de gingo i första förberedande. Mer än en gång hade Sonja stött bort henne genom sin momentana likgiltighet, men hon behövde blott yttra ett vänligt ord för att ånyo draga Barbro till sig.

För smekande ömhet öppnade Barbros själ sig som en blomma för solen, och hon kunde bli feg i sin skygga ångest för köld eller hårda ord. Hennes känslor skälvde beständigt som blottade nerver, och när någon varsamt berörde dem med vänlig sympati, blev hon oftast så tjusad, så rädd för att mista denna livsvär-

me, att hon strax gav sig hän i stormande och intensivt besvarande.

Men under uppväxtåren hade hon ansetts besynnerlig och otillgänglig. Hon trängde sig aldrig fram, tog aldrig första steget till ett närmande, dolde icke heller försiktigt sin egen mening utan lät tankar och ord följas åt i en brusande virvel, när något sårade eller upp-rörde henne.

Strax före middagen gick tant Eva rond i flickornas rum. Hon sade dem, att hon en gång i veckan ville se, hur det såg ut i de respektive »fågelbona». När hon denna eftermiddag företog granskningen, hade hon med sig blommor och frukt från trädgården, vilka hon fördelade underbart rättvist.

Hos Minka stannade hon längst. Där var fortfarande ostädat och stökigt. Det var tydligt att den unga damen tröttnat på alltsammans och rett sig en vilobädd mitt på golvet. Från sängen hade hon dragit ned kuddar och filtar. Ett cigarrettetui, ett askfat, en liten skål med chokladpraliner och en bok angav, att njutningen varit mångsidig. Men just som tant Eva stod på tröskeln, kastade Minka en tyllklänning över alltsammans och skyndade graciöst emot friherrinnan.

»Välkommen, söta tant», sade hon på sin klingande franska, »förlåt, att jag ännu inte fått i ordning men jag fick en — oväntad visit.»

»Jaså», svarade tant Eva kort, »vem då?»

»En gammal rar fröken, som...»

»Som röker cigaretter och lägger sig på golvet.»

Minkas smala, svarta ögon blänkte till.

»Ja, hon har sina små ovanor.»

»Du vet ju, Minka, att här är portvakt. Ingen kan komma in och ut utan att han öppnar. Och när jag varit ute, får jag alltid besked om, vilka som ringt på under min frånvaro. Är jag hemma, underrättas jag också genast, vare sig det är främlingar eller bekanta, som vilja in. Du förstår nog, att man icke tar sju unga flickor i sitt hus utan att öva kontroll. Om dig, lilla Minka, visste jag endast, att du behövde ett gott hem. Din mor sade mig också, att du tidtals uppfostrats i kloster. Du har kanske varit mycket lämnad åt dig själv, barn, och det egna jaget är en både blind och svag uppfostrare. Din fabel om den gamla fröken tyder på, att du ej är så noga med sanningen.»

»Jag ville icke göra min goda tant ledsen

genom att tillstå, att — att det var en av flickorna, som... som föreslog, att vi skulle röka.»

»Vilken då?»

»Å, jag har så svårt att lära mig deras namn.»

Minka log förtrollande älskligt och hennes rörelser med de små bruna händerna hade något så undfallande, som om de kröpo för den kära tanten.

Friherrinnan tvekade ett ögonblick, så drog hon flickan till sig och kysste den låga pannan.

»Min lilla Minka, om jag bleve den, som sådde gott i ditt unga sinne, skulle jag känna mig lycklig över att ha tagit dig i mitt hem. Att du är osann och därför otillförlitlig, har jag nu konstaterat, men med god vilja kan också de felen arbetas bort. Jag förbjuder dig inte att röka, om du har svårt att undvara cigarretter. Jag nekar dig inte heller att sträcka ut dig på golvet, Du skall få låna en isbjörnsfäll för det ändamålet, så slipper du betrakta din njutning som en smygfröjd, men jag skulle hellre se, att du frivilligt avstod från nikotinen. Du skadar din fysik med den.»

»Jag skall strax lägga bort att röka», lovade Minka. »Jag vill inte göra något som tant ogillar.»

Friherrinnans min blev allvarlig, nästan sorgen. Falsk och osann, det var mycket att utrota, och — troligen skulle hon icke lyckas.

Med en riktig dansösnigning räckte Minka fram cigarrettasken och sade sitt förbindliga: »Voulez-vous bien prendre la boîte, ma chère tante.»

»Ja, du får den när du vill.»

»Ah mais jaruais, chère tante, à quoi pensez-vous!»

Friherrinnan lämnade Minka för att gå till Märta, som beredvilligt och med en liten god värdinnas glädje visade henne alla sina skatter »hemifrån». Hon bjöd på björnbärssylt, som hon själv syltat. Och hon tog strålade belåten emot berömmet. Hon hade också tyska pepparkakor, vilka tant Eva måste smaka. Det röda rummet med sin möbel i ljus björk med hemvävt röd- och vitrandigt överdrag passade denna blonda flicka med de tjocka Gretchenflärtorna mot den vita, barnamjuka nacken.

»Du lilla Märta», sade tant Eva, »skulle du inte vilja ta dig en smula av Minka. Hon är nog en vildfågel, men du är så lugn och förständig, lilla vän. Det vet jag genom din farmor, och det skulle glädja mig, om du kunde få ett gott inflytande över henne.»

»Jag skall så gärna försöka», svarade Märta moderligt. »Jag kan också lära henne svenska. Pappa och mamma talar alltid svenska med oss, barn.»

Så blåa ögon den flickan hade. De voro den klaraste vårhimmel att blicka in i. Hon skulle aldrig bedraga någon och aldrig svika sin gärning.

Trygg och varm i hjärtat fortsatte tant Eva till Maud, vilken alltjämt envist lät kofferten stå. Den, som hade lust att packa upp den, finge göra det. Hon tänkte inte besvära sig. Men nu gjorde tant Eva processen kort. Det Rydemanska lynnet kände hon till, då hon i Dresden varit i samma pension som tre av Mauds fastrar. De hade också haft Mauds nyckfullt trumpna ansikte, när något inte »passade» dem, men vid andra tillfällen kunde de liva upp hela flickskaran med sin breda humor. Och Eva höll av dem än för alla trevliga stunder hon haft i deras sällskap.

Sedan hon hastigt sett sig omkring, sade hon:

»Nu packar vi upp, Maud. Vi får skynda på för att hinna. Du kan ge mig det, som skall ligga i byrån!»

Maud stirrade på friherrinnan, vred på huvu-

det och den massiva kroppen, gick motvilligt fram till kofferten och ställde sig där med nyckeln i handen.

»Kära Maud, festina lente är en dålig sentens i föreliggande fall. Det är bäst vi strax gripa verket an. Jag minns, när dina fastrar packade upp — det var i en flickpension i Dresden. Ulla och Beata kivades om en vit sidenkjol, som bägge påstodo sig ha fått. De drogo i den av alla krafter, och med ens brast den mitt itu. Men då kunde de ej återhålla sin skrattlust, de skrattade till dess de sutto på golvet med var sitt stycke av det omtvistade plagget i knät.»

Maud såg så livligt situationen för sig, att också hennes skratt lockades fram, och det porlade så friskt och klart över de röda läpparna, att det förvandlade hela flickan.

»Det var väldigt skoj», sade hon till tant Evas förskräckelse, men detta gaminuttryck kunde ej just nu beivras. Tiden var för knapp. Emellertid flög koffertlocket upp, och med en förvånande raskhet fick Maud sina tillhörigheter installerade.

»Det där gick då med kläm», sade hon på sitt gemytligt självsvåldiga sätt. »Tack så mycket för hjälpen.»

Hon knixade klumpigt, men såg så rar ut, att tant Eva måste klappa hennes fylliga röda kind. Maud dugde då inte alls till salongsdam, men om hon ville, skulle hon kunna göra nytta och glädje i världen. Tant Eva fick en idé, och när hon, med sin arm instucken under Mauds, kom in i matrummet, hade hon redan börjat utveckla den.

Fortsättning följde på kvällen, då man samlats i salongen kring höstens första brasa, egentligen en lyxeld, vilken flammade i den öppna spisen. Mitt i kretsen stod ett litet bord med två skålar, rågade av äpplen och nötter.

Minka hade sjungit till Marys ackompanjemang och bägge belönades med livliga applåder. Maud hade berättat historier på bygdemål, och mademoiselle Disirée Renard hade deklamerat ur Rostands L'Aiglon.

Efter detta nummer uppstod en kort paus. När friherrinnan bröt den, nickade Maud genast förstående. Hon visste, vad tant Eva skulle komma med.

»Ja, mina flickor, jag tycker, att vår första dag tillsammans på det hela taget avlupit över all förväntan bra», började hon, »och där-

för tror jag mig kunna komma fram med ett förslag som jag strax skall utveckla. Ingen av er vet mycket om den klass människor, vilka kallas *pauvres honteux*. De skjutas åt sidan eller dragas de sig frivilligt tillbaka i skymundan, medvetna om sin oförmåga av strid mot svårigheterna. En gång ha de sett bättre dagar. De flesta minnas vackra, solida hem, vilka ett oblikt öde slagit till spillror. Många gamla ensamma sitta i ett fattigt förhyrt rum, dit de flyttat resterna av ett dyrbart och framförallt kärt möblemang. Världen har icke tid med dem. Dag ut och dag in sitta de i stolen vid fönstret och känna, hur ålderdomens enslighet kyler dem. Jag har tänkt på, att kanske någon eller några av er kunde ha lust att ägna en stund åt dessa livsvräkta. Ni skall icke göra det för min skull, eller därför att ni inte tycker det går an att säga nej. Då blir ert besök ingen glädje. Ni måste komma som solglimtarna, spontant, och lysa upp det lilla torftiga rummet. Jag har många adresser, men jag trugar dem inte på er.»

»Jag vill gå», försäkrade Maud, »och när de skickar mig frukt hemifrån, skall jag ta en laddning med mig.»

»Jag vill också så gärna», inföll Märta, »kan-

ske jag kunde hjälpa dem med lite lappning och lagning.»

»Kanske jag dugde till att läsa högt, ifall någon bryr sig om det», sade Barbro.

»Vet ni flickor», utbrast Astrid livligt, »vi vill nog vara med allihop. Ska vi inte bilda en klubb, om tant Eva tillåter!»

»Ja», log tant Eva, »sju moderna flickor utan en klubb är säkert något otänkbart. Så det är icke värt, att jag motsätter mig den idén. Men när jag nu givit uppslaget, få ni efter eget gottfinnande utarbeta stadgarna och dylikt. Det gör ni nog mera ogenerat på egen hand. Jag förbehåller mig endast, att sammanträdet är slut klockan tio, då skall allt vara tyst och släckt hos mina flickor, så i kväll torde det vara för sent för några solglimtar att födas.»

Innan flickorna skildes, hann Sonja anförtro Barbro, att hon också träffat Harald Witt i dag. Han låg sista året vid Karlberg och hade sagt, att han skulle bjuda Barbro på krigsskolans bal, efter Sonja inte hade lust.

Harald Witt hörde också till de båda flickornas barndomsbekanta. De hade gått i samma dansskola och hade flera glada, gemensamma hägkomster.

»Minns han mig», utbrast Barbro lyckligt, fastän det var ett litet bittert stänk i glädjen att tagas i reserv. Dock, att Sonja skulle gå först, var ju helt naturligt.

»Ja då. Han sa', »hur tar hon sig ut nu för tiden, det där lurvhuvudet, som skulle bli blåstrumpa?» Du kan förstå, att jag beskrev dig fördelaktigt, efter han tänker bjuda dig på bal.»

»Ja tack skall du ha, men han ändrar sig kanske vid anblicken av originalet.»

Barbro skändes över, att hon fick tårar i ögonen. Det var då rakt ingenting att lipa för, men Sonja hade ett så underligt sätt att ge och taga igen en glädje. I alla fall skyndade hon sig att säga godnatt. Just som hon skulle springa uppför torntrappan, stötte hon på Minka, som ljudlöst gled ned, gränsle över ledstången, och detta apropos, avledde strax de mörka tankarna.

»Har du varit uppe hos mig», frågade hon överraskad.

»Nej, nej, bara åkat här. A', icke skvallrabutta, chérie!»

Barbro skrattade uppsluppet. Minka såg så komiskt ångerköpt ut över sin rutschning och ändå så full av odygdig lust att få göra om

den. Barbro tittade uppåt trappan. Två ledstänger och så förtjusande branta! Det var verkligen väldigt frestande.

Ingen syntes till. En elektrisk låga lyste blekt upp övre hallen. Generat viskade Barbro: »Ska vi rutscha i kapp? Den, som kommer först tre gånger, får ett hekto konfekt.»

Minka nickade ivrigt, och de svarta ögonen blänkte. Hon kunde göra vad som helst för att få sötsaker, brukade hon bekänna, och icke en sekund betvivlade hon, att tävlingen skulle sluta med seger för henne.

Strax därpå sutto de unga damerna uppflugna på krönet av räcket, bäge lika ivriga.

»Kör», kommenderade Barbro, och innan ordet var uttalat, red Minka blixtsnabbt utför ledstängen. Hon hann alla tre gångerna före Barbro, men denna kände sig så uppeggad av sporten, att hon också föreslog armgång i räcket.

Även i detta var Minka överlägsen. Hon klängde lätt och vigt som en liten apa.

»Nu jag hava två hektar konfekt», sade hon efter slutad ekvilibristik.

»Nej, det ha vi då inte kommit överens om», invände Barbro.

»Ja, det jag menade.»

»Nej tack, det här sista var bara för ro skull.»

»Jag alltid tänkat mig vinst», sade Minka djupt nedslagen.

Barbro betraktade överraskad den lilla figuren i den eldröda sidenblusen. Kunde hon verkligen gräma sig över förlusten av några bitar konfekt? För egen del var Barbro icke bortskämd med snask, och nog njöt hon av det, när det bjöds, men utan glupskhet. Minka däremot tycktes sträcka hela sin varelse efter det här åtrådda hektot.

»Gärna för mig kan du få det», sade Barbro. Och då klockan i detsamma slog tio, avbröt hon Minkas genast påbörjade, vilda glädjedans med ett skämtsamt: »Godnatt lilla sockerråtta!

III.

SOLGLIMTARNA.

En lördagseftermiddag vid fyratiden hade flickorna samlats i gårdshusets salong. Medan de åto lunchen hade nämligen ett häftigt regn börjat smattra mot villans höga, blanka fönster, och då detta regn sedan övergått till ett fullständigt skyfall, inställdes promenaden, och de sju beslöto att bilda en klubb, vilken redan var döpt till »Solglimtarna».

Dess ändamål var också bestämt, och skulle nu endast stadfästas genom uppläsning och gillande av det första protokollet, vilket Astrid satt upp.

Med sin djupa, vackra altstämma läste hon:

»Klubben Solglimtarna har bildats av dess sju medlemmar med syfte att hjälpa och glädja de gamla och ensamma, vilka sett bättre

dagar, men som nu icke ha någon av sina kära att vända sig till. Klubbens stadgar äro följande:

1) Medlem förbinder sig att betala en årsavgift på 10 kr. samt att lämna frivilliga gåvor till ovan angivna ändamål.

2) Medlem bör minst en gång i veckan ägna en eftermiddag åt den eller de gamla, vederbörande åtagit sig, och under denna tid sysselsätta, förströ och hjälpa sina skyddslingar.

3) Medlem äger rätt att föreslå nya klubbledamöter, dock endast kvinnliga, och är det till och med önskvärt, att lämpliga personer associeras med klubben efter allmän votering.

4) Styrelsen väljes varje höst på stiftelsedagens datum och består av ordförande, sekreterare och skattmästare. När medlemsantalet fördubblats, skola även tre suppleanter väljas. Styrelsevalet sker med slutna sedlar.

5) Efter gemensam överenskommelse avhåller klubben samkväm en gång i veckan. Utebliven medlem pliktar en krona. Vid dessa samkväm skola arbeten utföras med fästat avseende vid Solglimtarnas verksamhet.

6) På Lucia, den 13 dec. skall årlig fest äga rum till insamling av julklappsmedel.

7) Förslag må framställas om klubbmärken och klubbnamn för medlemmarna.

Den sista paragrafen var egentligen enligt flickornas uppfattning den intressantaste. De andra paragraferna hade också samtliga dryftats så ofta och mycket, att de kunde anses uppklarade, men n:r 7 hade tillkommit i elvte timmen, då Minka talat om, hur de brukat ha »noms de charité» i det kloster, där hon varit. Flickorna ville emellertid hellre ha ett specificum från kamratsynpunkt, ett namn, som kunde användas i stället för det borgerliga.

Om klubbmärket blevo de sju lätt överens. Det skulle bestå av en liten silversol med strålar och alltid bäras under klänningen.

Att hitta på karaktäristiska namn var däremot kinkigare, men Sonjas förslag blevo de, som gillades bäst. Hon var både den snarfyndigaste och den oräddaste. Dessutom hade hon redan blivit allas favorit. Det betraktades som en stor heder att få följa med henne i butikerna eller att hjälpa henne sätta på en magnifik sällskapsdräkt, när hon skulle på bjudning. Hon hade en nimbus omkring sig av

firad och bortfjäsad baldrottning samt avgudad ung fästmö, som gjorde henne oemotståndlig. Och när hon förklarar, att åt sig själv hade hon intet namn, voro alla kamraterna färdiga med smickrande appendix. Minkas: »Bien-aimée» blev dock det, som med acclamation antogs. Minka själv fick hålla till godo med det mindre flatterande: »Slickepot», Astrid fick heta »Hedersknyffeln», Mary »Den goda tonen», en ordlek, varöver Sonja kände sig mycket stolt; Maud kallades efter Tegnér's jätteflicka: »Gerda Finnsdotter», Märta: »Weibchen» och Barbro fick trots sina protester heta »Pennskaftet», ty det visste väl hela världen förklarade Sonja nonchalent, fastän hon under tysthetslöfte fått förtroendet att Barbro debuterat med en »stämningsskizz» i Svenska Dagbladet. Och vers hade hon »hasplat ur sig» ända sedan sitt tolfte år.

»Då skall du få skriva något stiligt i mitt poesialbum», sade Märta förtjust.

»Ja, i mitt med», lovade Maud generöst, »men det får inte vara sådan där gråtmild strunt med hjärta och smärta och måne och fåne, det tål jag inte.»

»Nu ska vi välja styrelse», avbröt Astrid, annars blir det bara till prat. Här är pap-

perslappar, och de här tre vaserna är valurnor. Det står på dem, vilka lappar, som ska läggas ned, alltså sju i varje. Vi ber Blenda — det var husjungfrun — »komma och läsa upp dem för oss, så räkna vi ihop rösterna.»

Sonja blev enhälligt vald till ordförande, men om skattmästaresysslan hade meningarna varit något delade. Det blev dock Märta, som med en rösts övervikt fick den, och Astrid utnämndes till sekreterare.

»Jag skulle gärna vilja ha min syster Birgit med i klubben», sade Barbro. Hon är förstås en gift fru, och inte så ung längre, tjugufyra år snart, men hon är så rar, och alla människor, isynnerhet gamla, hålla av henne.»

»Jag tycker inte, att vi så tvärt ska ta in nya», invände Maud. »Det är kul, så länge det bara är vi, fast när vi tröttnar, får vi plocka fram några ställföreträdare. Jag tror inte, jag ids vara milt välgörande hela vintern.»

»Man har så litet tid», inföll ordföranden, »men vet ni, Lucia gläder jag mig till. Den festen skall sprida glans över Lövesköldska pensionens ännu något morgontöckniga tillvaro.»

»Jag riktigt längtar att få sitta och sy hos en liten snäll gumma», sade Märta vekt, »vi

ska prata om hennes barn och barnbarn och titta på hennes minnen.»

»Jag icke skall kunna väl tala med de gumma gamlor», suckade Minka. Hon ångrade redan, att hon gått in i klubben. Det där var något hon inte alls brydde sig om. Nej, sport och flirt och biografer och konditoribesök intresserade henne.

När tant Eva fick besked om den nybildade klubben, såg hon mycket nöjd ut och gav viligt sina pensionärer var sin adress, men hon varnade dem dock för att allt för ivrigt sätta planen i verkställighet. Hon fruktade, att åtminstone några skulle tröttna på ett solglimtsbesök i veckan. Inom sig tänkte hon, att de enda, som höllo ut, nog vore Märta och Astrid; de andra hade så föga allvar och stadga i sinnet.

Barbro hade visserligen ett varmt och viligt hjärta, men hon levde endast med ena foten i verkligheten, den andra dröjde i en diktad värld, där hon drömde om framtidens gröna lyckoskogar.

»Fröken Helene Boye, 79 år, intelligent och road av all slags bildande sysselsättning. Har varit sällskapsdam. Hennes släkt i Skåne skickar henne ibland pängar och matvaror. Hon

bor Stigbergsgatan 18 i ett litet trähus hos en skepparänka», läste Barbro på sin adresslapp. Och med ens steg blodet henne upp i kinderna. Det var troligen Holger Boyes fester. Då skulle hon kanske genom honom kunna bereda den gamla en fridfull och glad livsafton. Han komme kanhända och hämtade henne ned till barndomshemmet, den vita gården på slätten. Hon blev riktigt het av förväntan och spänning. Naturligtvis skulle hon trotsa hällregnet och ge sig av dit bort till Söder strax efter middagen.

Hon satt tyst vid middagsbordet och spann sitt röda drömgarn. Det var ju dumt, att hon icke på ett par månader låtit Holger få något meddelande. Hans sista brev — som alltid kort och kamratligt — hade kommit just, när hon skulle resa till Köpenhamn med pappa och systrarna. Där hade hon haft gudomligt roligt och glömt allt annat för att frossa av sevärdheter och nöjen. Sedan hade hon återvänt till Floda och lilla mormor, och där mötte en ny upplevelse. Hon, lilla Bab, fick en riktig friare, en halvgammal, mycket fattig och vådligt förnäm baron, vilken varje dag sade henne flera artigheter än hon förut hört i hela sitt liv. Det var också på ett hår när,

att hon av luttet tacksamhet sagt ja till hans högvälborna skallighet, men mormor fick i tid reda på saken, och avrådde henne bestämt. Hon hade obarmhärtigt kallat honom en matfriare, och nog såg han mager och eländig ut, men ändå lät mat så prosaiskt i förbindelse med all den poesi han trakterat henne med. Nu förstod hon, att baron Louis von Trotte också var en pauvre honteux, som velat göra ett försök att genom henne hålla sig uppe, och aldrig skulle hon glömma, hur frysan-de kal hans panna såg ut, och hur torra hans händer kändes den morgon han tog adjö av henne för att resa till en bror och jaga.

Tant Eva ville inte, att Barbro i mörkret och obekant med vägen skulle bege sig så långt upp på Söder en lördagskväll, men på söndagsförmiddagen startade fyra av solglimtarna, nämligen Hedersknyffeln, Weibchen, Pennskaftet och Den goda tonen, alla försedda med hälsningar från tant Eva och en prydlig korg, vari hushållerskan nedlagt diverse. Flickorna hade själva skaffat blommor och bakesler.

Sonja skulle vara hela dagen hos sina blivande svärföräldrar, och där träffa sin fästman. Minka klagade över huvudvärk, och Maud ha-

de ånyo en dag, då hon icke »iddes» beställa annat än se sur ur och säga obehagligheter.

Men när Solglimtarna kommo hem igen, ångrade hon, att hon låtit sitt dåliga lynne taga överhand. De voro alla fyra fulla av hänförelse för sitt värv. De hade ju blivit mottagna som prinsessor. De gamla kunde ej nog uttrycka och visa sin tacksamhet, och ett par av gummorna hade varit riktigt smålustiga, som t. ex. Barbros gumma.

Hon berättade kvickt och underhållande om forna tiders människor och förhållanden. Hon hade varit många år utrikes och träffat berömt folk, men det var nog riktigt det, att hon var slättskånska och tillhörde den stora släkten Boye, vilken utgrenat sig åt alla håll från tolv kraftfulla bröder: hennes farfar och hans bröder.

Holger Boye måtte vara en kusinson till henne. Hon hade aldrig hört talas om honom, men nu fick Barbro i uppdrag att hjärtligt hälsa den unge mannen.

»Jag håller av hela min släkt», sade fröken Helene, »både känd och okänd, och det är en rar släkt jag har, som ser om mig, gamla blindstyre.»

Fröken Boye kunde endast skymta föremå-

len omkring sig, men hennes själs ögon sågo klart, och vartenda litet korn hon fick utifrån den stora, vackra världen, tog hon begärligt emot.

Barbro hade blivit eld och lågor för sin skyddsling, och samma kväll hon varit hos den gamla, skrev hon följande brev till kandidat Holger Boye.

Kära Holger!

Förlåt, att du ingenting hört av mig. Jag har i alla fall tänkt på dig rätt ofta, och just nu står du alldeles ofantligt levande för mig. Du kan inte ana, hur glad jag skulle bli, om du helt plötsligt uppenbarade dig och gjorde mig sällskap till min allra senaste förtjusning, en liten väldigt söt och rar gumma med det vackraste vita hår och en djup, varm blick i sina stackars sjuka ögon. Hon heter Helene Boye; du lär vara kusinson till henne, och hon skulle ta dig i famn, om du komme till hennes lilla vindsrum uppe på Söder. Det är den lilla, lilla gumman i den lilla, lilla stugan. Tänk du, vad hon skall längta tillbaka till sitt barndomslands slätter! Men fattigdomen, den där tysta och skygga, som inte tig-

ger sig fram, har gömt resterna av ett vilje- och tankerikt liv i en torvtig vrå. Kommer du inte upp till Stockholm något? Jag måste säga dig, att jag drömmer, att du skall be din gamla släkting välkommen till den vita gården du så ofta talat om. När det våras, skulle hon få återse sitt kära Skåne och stanna där tills vildgässen drogo bort igen. Skall detta endast ske i min fantasi? Ånej, du hjälper mig nog att lysa upp omkring t a n t Helene, så kallar jag henne redan. Alldeles säkert skall jag drömma om henne i natt. Hon är förtjusande. Får jag bara tid, skall jag gå till henne flera gånger i veckan. Det är nästan, som om jag fått en mormor till. Från Birgit med man och barn kan jag hälsa dig. De skola flytta ifrån Stockholm på nyåret, ty Bengt har blivit utnämnd till lektor i Mariestad. De är bägge överlyckliga att komma så nära Göteborg. Var jag skall göras av, när detta året är slut, vet man inte ännu, men han (pappa) hon (faster Ulla) det (jag själv) grubblar över, var ett sådant flygfä som Bab skall kunna anbringas. Du känner inte händelsevis någon världsomseglare, som skulle vilja taga mig med runt jorden?

Här i Lövesköldska pensionen trivas vi alla

riktigt bra. Två av oss skulle du bestämt förläsa dig i. Den ena är ett sådant där finfint extranummer av en flicka, som är äkta stil på både ut- och invändigt. Hon är unik, förstår du, och heter Astrid Tolling. Den andra är det näpnaste lilla troll med sammetsbrunt ansikte, och ögon, som ingen kan motstå, Minka Rozinsky heter hon.

Så är det ett par, som du skulle kalla »bä, bä, vita lamm», och en, den värsta av oss, men onekligen den intelligentaste, vilken din hemtrakt producerat. Och Sonja, prinsessan Sonja, som skänkt bort sitt halva kungarike, sitt hjärta och sin framtid, men för det halva riket får hon ett helt lyckokejsardöme igen. För min del gläder jag mig redan åt att få bli brudtärna och gå med i processionen den långa gången uppför Jakobs kyrka, där Freidar i fyra generationer fört sin brud till altaret.

Nu har jag väl skrivit mera än du orkar läsa, och ändå måste jag tala om, att vi har en lärare, vilken jag beslutat att aldrig förråa. Han ser ut som ett slitet lexikon, och han talar som ett gammalt poem. Allting kan han, men du vet väl, att det inte imponerar så mycket på flickor. Sonja tycker han är

löjlig med sina rangliga ben och fingrar. Han heter Krabbe, men kallas »krabban». Jag har föresatt mig att på något sätt göra honom glad. Han sörjer över något. Det kunde gott vara hans egen döda ungdom. Och min ungdom, som är så sprallemanslevande — och som jag inte kan få att gå i takt med de andras steg därhemma! — Min ungdom kan visst aldrig dö. Den står som på ett högt berg inuti mig och ropar hallå utåt alla vidder.

Vad du gör, Holger, så glöm inte tant Helene. Hon är som Fröding säger: »En stjärna, en saga, en sång». Ingen nova Stella för att tala på ditt språk utan en liten blek och stilla, snart förbränd värld och ingen sång till dagens melodier, men en innerlig, vek och varm viston från en svunnen tid.

Brrr, det här skrattar du åt och kallar mig kanske »pennskaftet» liksom flickorna här i pensionen. Ack, om jag dugde till ett bussigt pennskaft, då skulle jag gärna låta det bli hur bläckigt och nött som helst. För jag vill, vill ha en egen fläck jord under fötterna, ett arbetsområde, förstår du, vilket jag inte knufas bort ifrån med det beständiga: »Men Bab, vad du bär dig funligt åt!»

Jag är glad och ledsen och ledsen och glad igen hundra gånger om dagen och alltid brinner det inom mig. Skall jag någonsin bli sval, tror du?

Din vän

Barbro.»

IV.

ETT BESÖK OCH DESS FÖLJDER.

Den lilla ordentliga Märta lade sig aldrig utan att först tillse, att allt var på sin plats, och när hon denna kväll upptäckte en klabbig ring efter en syltburk på det vita bordet framför soffan, blev hon helt förfärad över sitt slarv. Hon hade verkligen tagit litet sylt med sig på solglimtsbesöket, men kunde inte fatta, att hon kunnat spilla. Det riktigt klack till i henne vid föreställningen om, att hon ställt in burken oren.

Hon måste strax se efter. Jo minsann! Hon tog ut den, alldeles het i pannan och på kinderna vid tanken på, vad »Mütterchen» skulle sagt. Men — men — vart hade sylten tagit vägen? Allt hetare blev Märta. Burken var icke spräckt. Ingenting hade runnit ur. Det bjöd emot för Märta att misstänka någon för snat-

teri, och hon skändes över, att hennes tanke föll på Blenda. Kunde det vara möjligt, att hon — — — Nej, tant Eva hade sagt, att hennes tjänare voro absolut ärliga.

Märtas små knubbiga händer skälvde, när hon satte in burken efter att omsorgsfullt ha torkat den. Så stod hon en minut tvekande. Det gjorde hon varje afton, men det slutade alltid med, att hon på snabba fötter ilade till sin byrå, vars nedersta låda hon drog upp. Längst in i denna låda stod en lång, platt omsorgsfullt omknuten träask. När Märta fått asken på armen, log hon sitt vackraste, moderligaste leende och jollrade: »Nu skall lilla Elsie få ligga bredvid mamma i natt, efter hon varit så snäll hela dagen!» Försiktigt lyfte hon locket av asken, och där i en snövit bädd under rosigt sidentäcke låg en docka med guldgula lockar och långa ögonfransar nedåt de runda kinderna. Med öm omsorg slätade Märta dockans broderade nattlinne och ställde asken på en stol bredvid sin säng. Det hade varit bestämt att Elsie icke skulle följa med till Stockholm. Märta hade medgivit, fast under strömmande tårar, att hon var för stor att »leka med dockor», men aldrig hade hon blivit så glad, som när hon upptäckte, att mamma ändå

smugglat ned Elsie i kofferten. Det var för Elsie hon berättade om de små i barnkrubban och om kindergartenkursen, där mamma Märta övade sig med levande små dockor. Märta kunde icke riktigt sluta sig till kamraterna; de hade ej alls hennes intressen, men Elsie hade i tio år troget och gillande sett på henne med sina blå ögon, bara Märta satte henne upp.

Märta var emellertid mycket rädd för att flickorna skulle upptäcka hennes hemlighet och skratta ut både henne och Elsie. Mest synd var det om stackars Elsie, som inte kunde försvara sig. Och Märta glömde aldrig att lägga undan dockan om mornarna, innan hon lämnade sitt rum.

När hon strök sin Elsies lockar, var hon emellertid litet tankspridd. Någon måste ha varit härinne och smakat på sylten. Tänk, om denna någon en annan dag finge lust att undersöka hennes byrålåda och fann Elsie! Det vore väl bäst först som sist, att hon låste byrån, men det såg så misstroget ut mot kamraterna.

Helt olycklig borstade Märta sitt tjocka, glänsande hår; då hörde hon ett besynnerligt krasande på dörren, icke en knackning utan närmast ett försiktigt trevande.

»Slappa mig in, Märta, oui», bad Minkas smekande röst. »Jag hava sovat nog i dag.»

Märta hann icke hölja över sin Elsie, förrän dörren öppnades, och in gled Minka, som aldrig ville lägga sig på den reglementerade tiden. Nu var huvudvärken tydligen över. Hon såg mycket pigg och klarögd ut.

»Jag skulle just gå och lägga mig», sade Märta, i det hon hastigt satte locket på Elsie-asken. »Klockan är strax tio. Ville du mig något?»

»Icke precis». Minka såg nyfiket, hur Märta knöt om asken och störde in den i lådan. Kunde det vara konfekt eller choklad i den? Allt närmare kom hon: »Vad du hava i den ask, chérie?»

»En — en minnessak hemifrån». Inom sig bad Märta Elsie genast om förlåtelse för att hon kallade henne »en sak».

»Jag få se.»

»Nej, Minka lilla, det är något jag vill ha för mig själv. Men var det något du ville, skall du säga det strax. Klockan fattas en kvart i tio.»

»Bara undra, söta Marthe, om du hava lite confiture.»

»Nej, inte en bit», skrattade Märta, »vi hjälptes åt att äta upp det sista i går.»

»Du hava ingenting gott?» Minka föreföll riktigt nedstämd.

»Neej — joo, men — i kväll är det för sent, och så. . .» Märta funderade en sekund med det knubbiga fingret mot den röda underläppen. »Minka, du har väl inte hört någon gå härinne i dag?»

Minka blev blossande röd.

»Nej, nej då», försäkrade hon ivrigt, »ingen varit här.»

»Ser du, jag hade fått björnbärssylt med mig hemifrån. Mütterchen sa', att jag skulle »taga in av den mot hemlängtan», och jag tror, att det skulle hjälpt. Å, jag kan längta så gräsligt hem, fast jag vet, att vi har det svårt och oroligt där efter lilla älskade Mütterchen beständigt är på fältlasarettet hos de sårade. Kan du inte förstå, hur man kan se hela sitt goda, trevliga hem för sig, när man sitter och njuter av sylt, som kokats där? Och nu — är det bara litet grand kvar i burken, knappt till tre gångers hemlängtanpers. Men det är inte det värsta. Det värsta är, ätt jag inte förstår, vart sylten tagit vägen. Det är så förfärligt att misstänka någon.»

Märta brast i gråt, och strax svällde Minkas flyktiga, känsliga hjärta av medlidande.

»Kära dou», sade hon bevekande, »jag tagade en lita, lita smula. Je te demande pardon — mille fois, chérie! Jag hade intet att äta till min bok. Jag vara vant hava sötsaker. Ah, mais icke ond — icke triste, petite Marthe.

Och som en liten kattunge strök hon sig smekande mot Märta. Det föll henne knappt in, att hon begått något orätrådigt. Alla barnen Rozinsky hade snabbt gottat ur handkammaren, när husmamsellen icke gav dem, vad de begärde. Minkas slappa moral hade aldrig någon fäst sig vid. Föräldrarna hade levat i sus och dus, och modern var alltjämt den charmanta världsdamen, som koketterade med sina vackra flickor som med sig själv. Minka frågade hon minst efter, ty hon var icke så talangfull som de andra.

Märta stod häpen och stirrade på kamraten. Hennes tårar stelnade på de runda kinderna. »Menar du, att du gått in i mitt rum och — och — tagit min sylt.»

»Jag smakat den, mon ange, bara smakat någon små skedar.»

Märta vände sig ovilligt och harmset bort. Tant Eva hade bett henne taga hand om Min-

ka, och det hade hon gjort, visat henne mera vänlighet än någon av de andra kamraterna, bjudit henne på bio och läst svenska med henne, och under den vecka de varit i pensionen hade hon redan lånat Minka pengar till snask. Stackars lilla Minka fick ingenting hemifrån, hon. Nu skulle Märta dock aldrig mera bry sig om Minka. Hon gick fram till fönstret och ställde sig med ryggen mot rummet. Det besynnerliga var, att hon icke kunde bli så där riktigt blixtrande ond som andra flickor. Vreden töade strax till stora, varma tårar. Också nu grät hon tyst och innerligt.

Minka kom fram och kysste hennes våta kinder.

»Å, dou inte vara så triste över den bork. Jag aldrig göra så mera. Jag skola köpa kakor för dig och confiture. Voyons! Jag dansa tarentella på, non, över, under dig.»

»För dig», rättade Märta ofrivilligt. »Nej, vi ska gå och lägga oss bägge två». Hon torkade kinderna och den näpna uppnäsan, vilken blev eldröd, när hon grät.

»Och så till i morgon, är jag förlåtad», sade Minka lättad, i det hon slog sina smala armar om Märtas hals, »dou höra jag aldrig görar så mer.»

»Gör så mer», rättade Märta plikttroget. Hon strök med moderlig värdighet över Minkas hår och tillade. »Visst förlåter jag dig, men då måste du visa, att du ärligt vill bättra dig. Inte på fjorton dagar skall du köpa och — naturligtvis inte heller snatta gotter» —. Märta sänkte rösten och ryste vid de sista orden. »Du är tvungen att bekämpa din njutningslystnad, Minka. Jag skall försöka hjälpa dig. Det är synd om dig, lilla Minka!»

»Icke nu, när dou är god. Tack chérie! Jag icke skall se någon snask i femtan dagar, tu verras! Godnatt petite-chérie.»

Och som en månstråle, så lätt och tunn gled Minka ur rummet. När hon kom in till sig, hade hon nästan glömt allt utom den hemlighetsfulla träasken, vars innehåll hon måste försöka få reda på.

Och nästa eftermiddag hade hon anförtrött sig till Maud på sitt förslagna sätt. Det kunde vara så lustigt, om de hittade på något oskyldigt spratt åt »Weibchen». Och det vore också väldigt intressant att komma en hemlighet på spåren. Egentligen gick det alldeles för högtidligt till i Lövesköldska pensionen. Aldrig hade flickorna något suffens för sig.

Maud medgav villigt, att det ej var något

vidare skoj i den dagliga kamratkretsen, och hon hade visst ingenting emot en livande omväxling, men att snoka i en kamrats gömma kunde inte falla henne in. Det ansåg hon tarvligt.

Annat spektakel var hon gärna med om. En kväll roade hon sig med att skicka en inbjudning till hovbal till »Den goda tonen». Hon hade genom Sonja kommit över ett bjudningskort, som hon skickligt raderat bort den inviterades namn på. Men Marys ljusblå ögon stirrade så kritiskt ogillande på brevet, att den morska Maud kände sig helt enkel.

»Titta flickor», sade Mary, »en så dum kvickhet någon tillåtit sig. Skicka mig ett bjudningskort till hovet. Att inte veta, att man skall presenteras vid hennes majestäts cour först. Det är vådligt enfaldigt.»

En annan gång hade Maud köpt en leksakskrabba, som hon med en knappnål skulle fästa på doktor Krabbes rygg.

Hon stod och väntade vid dörren. De andra flickorna sutto i stark spänning. Maud såg så pojkkäktigt belåten ut, och »krabbans» lektioner kunde verkligen också behöva kryddas av något livat. Barbro hade dock en känsla av att detta borde hon icke vara med om, men

erfor samtidigt en kittlande lust att se, hur skämtet skulle avlöpa. Märta var icke med om doktors lektioner. Hon skötte sitt kindergartenarbete då, och Astrid infann sig i sista minuten. Hon kom direkt från modelleringskursen.

Men så snart hon upptäckt Mauds tilltag, sade hon lugnt:

»Nedlåter du dig till ett sådant gaminskämt, Maud, och skäms ni inte, flickor, att vara med om det, så skäms jag att vara er kamrat. Det är ingenting lustigt i det alls, bara...»

I detsamma ljud doktors nervöst raska steg i hallen, och Barbro, som plötsligt ställt sig på Astrids sida, ryckte krabban ifrån Maud för att gömma den. Oturen var dock framme, ett av dess ben fastnade i hennes klockarmband och hon hann ej lossa det, förrän doktor kom in.

Hans första blick gällde henne. Hon reste sig och neg, röd ända upp i pannan. Kamraterna hade redan upptäckt den gamle filosofens varma intresse för Barbro, och de brydde henne oupphörligt för »gubben». Just som doktorn passerade henne, gled den olyckssaliga krabban ned för hans fötter.

Maud och Minka fnissade till. De andra

sågo strängt allvarliga ut. Astrid rynkade sina täta ögonbryn.

Doktorn tog upp det sprattlande djuret och höll det på handen.

»Krabba åt Krabbe, var det meningen, fröken Berting», frågade han med sin låga, liksom nedtystade stämma. »Kan ett så enkelt pojkestreck verkligen roa en vuxen dam?»

Flickorna väntade, att Barbro skulle försvara sig, men hon stod stum med sänkt huvud, nu helt blek.

Astrid tänkte, att Maud själv med sin vanliga rappa fintlighet skulle förklara situationen, ty det var icke likt henne att sätta en kamrat i sticket. Men Maud kunde ingenting säga. Hon höll nämligen på att kvävas av skratt, så genomkomiskt hjärtebeklämt tyckte hon att »krabban» med krabban tog sig ut.

Tant Eva visade sig i dörren just som Astrid skulle reda upp det hela, och med en ofrivilligt snabb åtbörd försvann krabban i doktors ficka. Stillare än någonsin ledde han lektionen, och hans djupa, trötta ögon riktades forskande på Barbro, som var ovanligt tankspridd.

En knapp månad hade de sju varit i pensionatet, och dock märkte tant Eva, att de fles-

ta redan läto sina tankar och intressen i små brådszkande, irrande rännilar söka sig utlopp. De slutna dagböckerna hade öppnat sig utan att vilja det. Hon kunde läsa i dem mycket, som hon hellre aldrig skulle önskat veta, men också mycket gott, frimodigt och livsljust.

Astrid var hennes ögonsten, en kärnflicka till kropp och själ. På henne kunde hon lita obetingat, och de andra sex flickorna flockades i uppriktig tillgivenhet omkring »hedersknyffeln» liksom de i ständigt växande beundran samlades så att säga vid Sonjas fötter.

Minka slöt sig smekande till alla. Hon var som det lenaste silke hela flickan. Men aldrig höll hon ett löfte, antingen det gällde viktiga eller oviktiga saker. Märta hyste dock en liten bekymrad mammas tålmod med sitt sorgbarn och och förlät henne gång på gång. Men hon lånade henne aldrig mer pengar. Minkas kredit hos kamraterna var fort förspild. Hon måste finna sig i att få avslag på sina trägna tiggerier.

En kulan eftermiddag satt Minka inne i Märtas rum och väntade på denna, vilken blivit kallad till telefonen. För första gången på mycket länge satt nyckeln i byrån och i nedersta byrålådan till. Minka erinrade sig den

hemlighetsfulla träasken och reste sig hastigt, glatt förhoppningsfull. Hon hade kommit på Märta flera kvällar med att se henne ställa den bredvid sängen. Det måste vara något extra läckert i den, efter Märta var så rädd om den. Och sekunden efter flög lådan upp. Träasken fanns där. Snöret av. Locket likaså. En — en docka! Minka släppte handlöst locket och brast ut i ett klingande, men osympatiskt skratt. Nej, men att Märta lekte med dockor. Det var för kostligt!

När Märta kom in igen, satt Minka i det ena soffhörnet och broderade.

»Jag fick vänta så länge», sade Märta, »men roligt var det att höra syster Gertruds röst. Hon var över i Malmö. Å, vad jag längtar efter de mina.»

»Då dou skulle behövat björnbärssylt», log Minka skälmskt, »men den är nou slutad.»

»Ja, den är slut», suckade Märta. »Det sista fick min solglimtsgumma i går. Du har inte varit på ett enda solglimtsbesök, du Minka!»

»Nej, jag har icke något att giva.»

»Å, du skulle bli välkommen ändå. Men varken Sonja eller du har kommit er för, och Mary har inskränkt sina besök betydligt.»

»Vi hava annat att tänka på. Skall dou på bio i kväll?»

»Nej, vi var ju i går.»

»Det alltid är amu sant, chérie. Jag skall gå med Sonja och hennes fästman och så en kadett Witt. Vi soupera eftertill.»

»Efteråt. Jaså, skall inte Barbro vara med då?»

»Nej, jag icke tro. Hon är icke alltid amu sant, Sonja säja.»

»Säger. Du gör just inga framsteg i svenska, Minka. Jag tänkte du skulle kunna hålla ett litet tal för mig på min födelsedag.»

»När den är?» Minka såg plötsligt mycket ljus ut, som om hon tänkt på något särdeles roligt.

»Den tionde november, så det är inte långt dit.»

»Nej», suckade Minka.

Hon hade många järn i elden, denna unga dam, ett bland de hetaste var hennes flirt med kadett Witt. Hon kunde icke uthärda den tanken, att Barbro skulle bli bjuden på Karlbergsbal och icke hon. Det var rätt underligt, men det fanns ingen av kamraterna Minka var så avundsjuk på som på Barbro. Det retade henne, att kandidat Urban Freide skulle slå för Bar-

bro, och hon gav sig ingen ro, förr än hon fått hans intresse överflyttat på sig. Barbro var också så dum, när det gällde flirt, tyckte den kontinentala Minka. Aldrig kunde hon hålla fast någon. Hon stod där tafatt och lät dem gå, fast hon varit så glädjestrålände, när de kommit.

Minkas allra nyaste tidsfördriv var att prova kamraternas helgdagsklänningar. Hennes egna voro mycket illa medfarna. De enda, som riktigt passade henne, voro dock Barbro, och hon hade vid upprepade tillfällen lånat en blus, en kjol eller ett skärp. Barbro var alltid villig. Kläder frågade hon icke så mycket efter, men till den med iver motsedda Karlbergsbalen hade hon beställt sig en toalett i ljusblå voile, vilken hon redan under provningarna »älskade».

Minkas lilla fina ansikte blev mörkt av avund, när hon hörde om denna klänning, och hennes ögon fingo ett elakt uttryck. Ljusblått kunde hon inte ha. Det var för tamt och blekt för henne. Nej, rosa var hennes färg. Och hon såg för sig ett böljande, rosenskimrande tyg, som de visat, när Barbro valde sitt.

Minkas sinne, som förut varit så sorglöst, förbittrades fort nog, när hon märkte hur gott

de andra flickorna hade om allting. Hon, som absolut icke kunde försaka, tvangs till det nu, när kamraterna icke ville låna henne något. Till tant Eva vågade hon icke vända sig med begäran om pengar eller annat. Tant Eva var så otrevligt noga med redovisning, och hur Minka svängde sig, genomskådade hon henne.

Allt det skälmska och täcka hos Minka fördunklades och förfulades av hennes hätskhet. Hon hade nu hunnit så långt, att hon endast ville sig själv väl, men hon fortfor att nästla sig in hos vem som kom i hennes väg.

Den som bestämt tog avstånd ifrån henne, var Mary. Hon tyckte, att det var något »så ofint» över Minkas person, och det var det ofördelaktigaste omdöme hon kunde fälla.

Strax före Märtas födelsedag kom det under Minkas adress hem ett stort paket, vilket mottagarinnan smusslade undan. Minka hade blivit osams med den tåliga Märta, som retade henne genom sina moderliga förmaningar, och Minka beslöt att tysta hennes »eviga kält».

På födelsedagens morgon uppvaktade alla kamraterna Märta. De hade klätt ut sig till hemmets goda andar. Sonja var praktfull som hemmets helgglädje, Astrid var hustomten, Mary hemmets musik, Maud tog sig mycket lustig

ut som »den husliga härden» med ett stort fång ved på armen. Barbro föreställde en hushållsbok, och Minka hade själv föreslagit att få vara »dagens käraste bestyr». Företrädde av kaffebrickan och villans fyra äldre damer tågade processionen in i Märtas rum.

Alla hade någon liten present, och Märta satt lycklig, rödkindad och ljushårig i sin vita säng, glad som det barn hon var. Minka hade rusat in till sig, men kom strax tillbaka med det stora paketet, som hon lyfte upp till Märta med följande ord:

Ma chère, dou har en hemlig liten ask
med något i, det kan ej kallas snask.
Det något visst behövar gott en säng att ha,
när du det tager ömt om kvällarna.
Jag är ju dagens käraste bestyr
och tänker
att innehållet askens mest av fröjd dig
skänker.

»En docksäng», skrek Maud, då Märta tagit av papperet. »Är du spritt galen, Minka?» Och hon betraktade helt förnärmad den gula träsängen, köpt i en billig slöjdaffär.

»Vad menar du», utbrast Astrid. »Skall det föreställa, att Märta leker med dockor?»

Tant Eva såg från Minka till stackars Märta, som blivit eldröd. Hon hade gömt sin Elsie med bädd och allt under täcket, och hon kände sig med ens riktigt brottslig, som kunnat tillåta sig en sådan barnslighet, som att syssla med Elsie. Allting blev så tungt och sorgligt. Minka hade bakom hennes rygg letat rätt på dockan och ville nu göra narr av henne. Varför skulle det finnas sådana människor som Minka, och varför kunde man inte låta bli att hålla av dem?

Märtas villiga tårar tillrade redan nedför kinderna. Hon snyftade bittert, men utan häftighet.

»Det var ju bara ett skämt», mumlade Minka ångerfullt och ängsligt. Hon hade hoppats på ett riktigt sådant där spännande ögonblick, då alla väntade, och sedan, när Märta bekänt, att hon verkligen ännu sysslade med dockor på ett stormande skratt, ett av de bullrande, ohäjdbara hon alltför sällan hörde här. Men utom Märtas gråt var allt tyst.

»Se så, lilla barn», sade tant Eva slutligen, »gråt inte mera. Om du verkligen i form av en docka ännu ibland tar fram minnet av din

lyckliga barndom, är det icke annat än vad många av oss vuxna göra hela vårt liv. Någon leksak ha vi väl kvar i sinnet eller tankarna. För dig är din docka symbolen av hemmet, och menade Minka att göra dig löjlig, kan du se på dina lärarinnor och kamrater, att hon misslyckats.»

»Ja absolut», ljöd det flerstämmigt, och Märta log tacksamt.

Men på kvällen hade tant Eva ett långt samtal med Minka, vilkens förtroende hon försökte vinna. Friherrinnan sade sig, att den unga flickans väsen var som ett blomsterland, över vilket ogräset fått växa fritt och ohäjdadt. Hur skulle så mycken draksådd kunna ryckas upp? Hon förstod, att Minka icke kunde ledas som de andra. Hon var så vilsen både inom sig och i de yttre förhållandena, en underlig, grumlig karaktär, som stod ivägen både för sin egen och andras lycka.

DEN SKÄRA KLÄNNINGEN.

Redan ett par dagar efter det krabban uppenbarat sig under lektionen i litteraturhistoria, hade Maud inför doktorn erkänt, att den förgelseväckande leksaken genom hennes förvållande »kravlat sig in» i skolrummet. Barbro hade inte »ett dyft» med den saken att skaffa. Maud ämnade tillägga någon liten konstruktionsfras om det »absolut menlösa» i hela historien, men hann ej, ty doktorn sade vekt: »Tack fröken Maud; det gläder mig mer än — än jag kan säga, att ni — att ni varit så ärlig.»

Men när Maud i kamratkretsen relaterade intermezzot, sade hon skrattande: »Det begrep jag förstås tvärt, att Krabbans dämpat jublande glädje inte adresserade sig till min ärlighet utan till Barbros oskuld. Han är alldeles

weg i din Psyche, för något annat tror jag inte, att hans skinntorra inre förmår tjusas av.»

»Det är onekligen också det lugnaste för Barbro», inföll Sonja, »det skulle vara besvärligt, om gubben började osa hett.»

»Å», sade Barbro, »jag tror inte det skulle göra mig så värst olycklig. Jag börjar bli van vid, att bara de, som ha några skavanker, gitta se åt min ringhet.»

»Det är då inte sant», utbrast Astrid, »det är ju två stycken, som vill bjuda dig på Karlbergsbal, har du själv sagt, och på landets försvarare måtte det väl inte vara några skavanker.»

»Nej», sade Maud torrt, »de är bara huvudlösa de flesta. Omöjliga att resonnera med.»

Mary blev så indignerad, att hon flämtade för att få luft.

Det fanns väl inget stiligare än officerare. Hon hade då inte träffat någon militär, som inte kunde konversera. Och hon kände minst tjugu fänrikar. Sin mening om Mauds »tarvliga» angrepp gav hon följande uttryck:

»Vet du, Maud, du måtte inte ha några officersbekanta, för då skulle du inte säga så där. Jag vet inga jag kan lättare prata med. Man

bara börjar och så går det. Efteråt vet jag bara, att vi inte tegat en minut.»

Mary spärrade upp sina blå ögon utan att förstå, vad flickorna hade så roligt åt. Hon hade ingen aning om sin dumhet, men så mycket mer om sin stilighet och världsvana.

Minka kunde inte höra talas om Karlbergsbilen utan att det stack till i henne. Nu skulle den gå av stapeln om en vecka, och hon hade ingen utsikt att få komma med. Alla de andra flickorna voro ofta på bjudningar, men aldrig hon. Två vintrar förut hade hon varit på dans kväll efter kväll. Då levde fadern ännu, och de kallades de rika Rozinskys. Hon hade icke förstått, hur den skimrande lyckobubblan kunnat brista så hastigt, men nu, när icke ens en glittrande droppe fanns kvar, blev hennes sinne hett av sorg.

Flickorna undveko henne också, tyckte hon, och till och med Märta hade, efter hennes upptåg med docksängen, blivit stel och tillbakadragen. Den enda, som intresserade sig för henne var just Barbro, Barbro, som Minka icke kunde tåla.

Under det att flickorna diskuterat militärfrågan, stod Minka vid fönstret och såg ut på en snöslaskig, vintermörk gata.

»Tänk, att det fanns två, som ville bjuda Barbro! Två stycken — och henne ingen. Alla kamraterna skulle på bal om lördag utom hon. De skulle kläda sig under sång och munterhet och ivrigt spring fram och åter. Minka hade flera gånger varit med om detsamma, och sedan när allt blivit tyst i villan och hon ensam, hade hon lagt sig på sin säng och sparkat, medan hon ursinnigt slagit de knutna händerna i kuddarna. Hon kunde inte behärska sig. Hon ville inte behärska sig.

»Harald Witt är då inte alls dum», hörde hon nu Barbro säga, »och inte Knut Ståhl heller, den andra av mina kavaljerer. Jag är verkligen stolt över att ha två att välja på.»

»Å, jag kunde ha tio ibland», sade Sonja överlägset, »jag har varit på fem Karlbergsbaler, så jag har fått nog. Men det var festligt i min grönaste ungdom.»

»Jag tror, jag tar min grönaste ungdom med mig i graven», försäkrade Barbro, »och lika så min lust att vara med om allting.»

Minka vände sig tvärt om. Hon var sådan, att Barbros glödande livsentusiasm måste tju-sa henne, och fastän hon så väl visste, hur det brunlockiga, tillbakakastade flickhuvudet såg ut, drogs hon magnetiskt av dess strålan-

de uttryck. Hon skulle velat klösa och bita, kyssa och smeka, hata och dyrka Barbro. Ju tamare allt gick sin gilla gång omkring Minka, desto mera brände blodet hennes inre. Och hon rusade plötsligt ur rummet för att inne hos sig kasta av behärskningen och ge sin förtvivlan fritt lopp.

När Barbro skulle gå upp i sin tornkammare, måste hon passera Minkas dörr, och de underliga ljuden därinifrån kom henne att stanna. Vilda, hysteriska snyftningar hördes oavbrutet, som om de icke kunde tystna.

Varför grät Minka så?

Barbro öppnade varsamt dörren och trevade sig fram i mörkret till den elektriska tändknappen. Men just som hon skulle vrida om den, kände hon ett häftigt bett i sin hand av små vassa tänder.

»Men Minka då! Bits du?»

»Gå din väg, annars jag klöser dig också», väste Minka.

Barbro stod en sekund handfallen. Ljuset hade hon dock tänt, och nu såg hon stackars havsiga, liksom från sitt eget jag bortslarvade Minka ligga hopknycklad på sängen, skälvande i hela kroppen. I denna situation hade Barbro aldrig förr sett sin lilla kamrat, och fast

det ondskefulla bettet ännu sved i handen, erfor hon ett oreflekterat medlidande med den exotiska, utklutade och så besinningslöst upprörda varelsen.

»Så får du väl klösa mig då», sade hon godmodigt, »bara inte på näsan för balens skull.»

»Jag vill inte höra om den bal. Alla gå till bal utan jag.»

Minkas svarta huvud borrhade sig en grop i kudden, där gömde hon ansiktet. Barbro satte sig på sängkanten. Att hjälpa och glädja andra var en utmärkande egenskap hos henne. Och hon skulle aldrig glömma, hur övergiven hon ofta själv känt sig, innan mormor tog hand om henne. Nu ryckte hon lekfullt i Minkas flätor.

»Upp med dig, Slickepot! Jag anser det inte omöjligt, att du kan komma med på balen.»

»Hur det skulle gå? Minka skakade bort Barbros hand.

»Jag vill inte tala till din avigsida om saken. Helt om först.»

Barbros hurtiga sätt hade Minka alltid svårt att motstå. Hon lät verkligen också nu förmå sig att lyfta huvudet och sedan också förflytta sin lilla person till en plats på sängkanten bredvid Barbro. Buttert sade hon: »Jag

sprickande av ord, som bliva elak; ingen mig vill höra». Med en uppmuntrande nick inföll Barbro:

»Jag förstår franska. Drag på du!»

Minka flög ut på golvet och snurrade runt, och plötsligt forsade förtroendet med ord och gester ur henne. Hela den tunga börda hon sista tiden förlyft sig på, kastade hon bort, slog till skärvor och krossade till smulor. Aldrig hade Barbro hört en så flödande vältalighet. Hon tyckte, att hela Minka var som ett eldsprutande berg, vilket slungade ifrån sig stenar, lågor och gnistor. Inte begrep hon allt, men dock så mycket, att det gjorde henne innerligt ont om Minka.

Äntligen voro Slickepots krafter uttömda. Hon föll ihop i en stol och sade klagande:

»Jag är så trött.»

»Det är jag med, du, av spänning. Men du skall inte gå och ruva över dina besvärigheter. Litet fattigdom kan man väl klara. Och varför du är så avundsjuk på mig, kan jag inte begripa. Urban Freide har ju slopat mig. Knut Ståhle är nog också villig att följa det »Frejd-ade» exemplet. Du skall få komma på balen.»

Barbro lyste av glädje över det maktens troll-

spö hon innehade. Från besöken hos sin kära tant Helene medförde hon så mycket gott i tankar och vilja. Och fastän hon nästan alltid för ivrigt och obetänksamt tog initiativ, lyckades hon ibland att draga verklig nytta av sin gamla väninnas kloka erfarenhet. Tant Helene hade sagt, att ungdomen var en erövrare av livets solljusaste höjder, och att den hade en segerherres grymhet eller ädelmod. Barbro svärmade för ädelmodet och naturligtvis i dess högsta potens. »Du skall få komma på balen», upprepade hon, då orden ej första gången gjorde effekt.

Minka flög upp. Nu bets hon icke utan slog istället armarna om Barbros hals:

»Chérie, mais chérie, est-ce possible?» — —

Det mötte verkligen ingen svårighet att få unge Ståhle att bjuda Minka, och en hel dag hängde denna hänryckt fast vid Barbro, men när Barbros ljusblå voileklänning kom hem, och de båda flickorna togo upp det luftiga eleganta plagget ur kartongen, mulnade Minka igen.

»Jag har ingen klänning», sade hon, »och förstås inga pengar».

»Det sistnämnda har jag inte heller», mumlade Barbro modstulen, »annars...»

»Tror du, vi kan sälja smycken», undrade Minka. Hon talade nu franska, och detta gjorde henne öppenhjärtligare.

»Nei, det är så otrevligt, och inte vet jag, vem som köper sådant. Jag har en annan idé.»

»Någon duglig», frågade Minka misstroget, ty Pennskafvet var känt för sina allestädes kringflytande idéer.

»Jaa», kom det långdraget. Men på kvällen utvecklade Barbro idén för syster Birgit, vilken visserligen ofta hade svårt att följa med Barbros tankevirvlar, men som gärna hjälpte henne, när hon kunde.

Barbro bad denna gång helt framt, att Birgit skulle låna henne etthundra kronor.

»Jag smockar ihop fyra stämningsbitar till landsortspressen», sade hon, »och så har jag pängarna. Jag har ju börjat så smått att försörja mig själv, Gita», tillade hon. »Jag har i alla fall på det här året skrivit ihop trettiofem kronor.»

»Ja, det är ju lovande», skrattade Birgit, »vi är i december strax. Men vad skall du ha etthundra kronor till? Pappa har lämnat mig en summa för din räkning, så vi kan taga av den, om det är något nödvändigt.»

»Jag skulle hellre vilja förtjäna till det. Men

hur som helst, det är absolut nödvändigt. Jag måste ha en skär balklänning till på lördag.»

»Du har ju en ljusblå!»

»Ja, i den skall flickan Berting stoppas in, men i den skära skall hon stoppa in en annan flicka, plus sin glädje i kvadrat. Enkelt och lättfattligt, jag skall ge bort en balklänning.»

Birgit begärde och fick förklaring. Hon förblev dock något tveksam, då hon tyckte att Barbro's välgörenhet var alltför grandios, men efter energiskt övertalande avgick Bab med segern, och hon begav sig på hemväg gnolande mer än halvhögt:

»Sjungom studentens lyckliga dag...»

Vid ett gathörn stötte hon oförmodat ihop med doktor Krabbe. Hon rodnade häftigt vid föreställningen om, att han måste hört, hur hon sjöng. Först hade han visst endast tänkt lyfta på hatten och gå vidare, men hennes soliga ansikte, så vårljust i gråtöcknet, lockade honom att vända om.

»Ni ser ut som om ni hade famnen full av fröjd», sade han.

»Det har jag också. Jag drömmer om min första, kanske enda Karlbergsbal.»

»Jaså, bara om en bal.»

»Är det bara?»

»Åh nej, men ibland förefaller det, som om ni hade djupare intressen.»

»Jag har alla slags intressen. Jag är så lycklig över att leva.»

Han betraktade henne forskande, nästan ängsligt. Hon hade blivit honom så dyrbar denna unga flicka med de vetgiriga, varma ögonen och de alltför livliga små vita händerna. Hon var icke alls som de andra, mest bara en vildfågelssjäl och ett rött, rikt hjärta. Han visste redan, att han skulle känna det som ett slag av ödet den dag, hon togs ur hans trånga värld, den underliga dag, då hon skänkt sin blommande junifägring åt kärleken. Han, läraren, skulle bara få de tankar, vilka ännu dröjde i skolrummet. Friherrinnan satt gärna inne under hans lektioner, ty enligt hennes begrepp kunde litteraturhistoria vara ett farligt ämne. Hon höll på en klassisk litterär bildning för de unga, och detta begränsade kursen, skar bort det personliga. Men när doktorn första gången talat om J. P. Jacobsen, visserligen endast i förbigående, men dock med den värme han kände för denne alla tiders ungdomsdiktare, hade han märkt, hur Bar-

bro's blick fylldes av drömdjup sympati. Och han hade frågat sig, om hon kanske visste mera om kärlek än han anat. Hennes sista ord »Jag är så lycklig över att leva», ekade inom honom. Hon var aderton år, han mer än dubbelt så gammal. Det var längesedan han stått hoppfull och stark med famnen bredd mot livet. Långsamt sade han:

»En svunden Dag,
En svunden Tid
vaagner igen i mit Minde.»

Barbro såg litet förundrad på honom. Här i Stockholm hörde hon så sällan den klangen av ord och rytm. Det talades mest om sport och bio och step, och hon hade funnit också detta medryckande, men doktors låga stäm-
ma återkallade henne till den tankevärld hon ägt för sig själv under vistelsen hos mormor, och hon sade igenkännande:

»I. P. Jacobsen?»

»Ja. Har ni läst honom?»

»Ja visst. Heine och Jacobsen och Levertin voro mina trogna riddare en lång tid, men så hade jag en god vän, som skilde mig ifrån dem för att jag inte skulle bli litterärt ane-

misk, som han sade. Och jag började studera memoarförfattare i stället. Jag har nog inte hunnit längre än att all läsning roar mig.»

Hon log på en gång käckt och urskuldande.

»Jaså, ni har en god vän, som är kompetent att leda er smak.»

Barbro blev blossande röd. Det var inte sant, att Krabban såg ut som en gubbe, som kamraterna sade. Ack, om han bara gjort det! Hon blev lika generat tacksam, som när den skallige baronen uppvaktat henne, men det var ändå mera synd om doktorn, och hon utbrast ivrigt:

»Ja, det är en pojke jag känt, sedan jag var liten så är vi så gott som syskon. Aldrig skulle jag kunna betrakta honom som — som de andra jag känner.»

Doktorn andades djupt. Varför var hon så angelägen att tala om detta? Han var visst inte inbilsk, men — men nog ville hon, han skulle veta, att hon icke var bunden vid den den där »pojken».

Tveksamt frågade han:

»Men hur går det med er läsning i vinter, fröken Berting? Får ni tid till självständiga studier, skulle jag gärna stå till tjänst med några råd.»

»Tack, det skall jag visst begagna mig av. Under julferierna blir jag säkert inte så upptagen av — av allting.»

»Skall ni stanna i Stockholm?»

»Ja, hos min syster och svåger. De ha lovat, att jag skulle få bjuda Minka på julafton; hon är den enda av kamraterna, som skall vara kvar i pensionen». Barbro log plötsligt, ty tanken på Minka var ju förknippad med Karlbergsbalen och den skära klänningen. Var det den, som gjorde allting så rosenrött? Hon undrade blixtnabbt, hur Krabban skulle taga sig ut på bal, och från denna undran gled tankarna till Solglimtarnas första årsfest på Luciadagen. Det vore väl styvt om hon kunde förmå honom medverka. Han skulle sjunga så vackert till luta, hade hon hört. Men han var ytterst svårbedd. O, tänk, om hon komme hem med en sådan triumf att sätta på programmet. Hennes steg föllo nästan i dans-takt, och hon började genast med sin klara, heta röst:

»Det är något, jag så förfärligt gärna ville be doktorn om.»

»Jag vill gärna höra, vad det kan vara.»

»Jo, vi ska ha fest den trettonde december. Vi kallar den Solglimtarnas Luciafest, och vi

ska köpa julklappar åt våra gamla fattiga små gummor för det vi får in. Det blir teater och dans och tombola och allt möjligt. Men det vore så gränslöst roligt, om doktorn ville medverka och sjunga till luta...»

»Nej, fröken Barbro», avbröt han kärvt, »det får ni mig inte till.»

Barbro blev alldeles blek. »Förlåt mig», mumlade hon.

Hennes plötsliga skygghet grep doktorn. Han kände det, som om han brutalt skuffat undan en liten flicka, vilken bjöd ut blommor, och han sade med sin mjuka, sonora stämma:

»Det är ni, som skall förlåta mig mitt ohövliga avslag. Men alla sådana där basartillställningar är mig emot. Jag avskyr att uppträda offentligt. Det är väl förresten minst ett halft dussin av de uppvaktande kavaljerer ni och era kamrater ha, som sjunger till luta. Mina visor skulle inte göra någon glad.

»Jo, de skulle göra mig — — —»

Hon tystnade skolflicksblygt.

»De skulle göra er —»

»Så väldigt glad, för jag finge höra just det jag bryr mig om.»

»Då lovar jag att sjunga för er någon gång.»

»Tack, men...» Hon rådde inte för att makt-

lusten pockade på tillfredsställelse. Flickorna hade sagt: »Kan du få Krabban att sjunga, ska vi bära dig på gullstol och spendera ett kondisbesök på dig, för det skulle bli ett elitnummer. »Men», tillade hon modigt, »jag har gått och glatt mig så länge åt, att jag kanske skulle kunna övertala doktorn att sjunga på Luciafesten. Flickorna har sagt, att det nog är omöjligt, och det vore så — så kul, om de fingo orätt.»

»Barn! Stora barn — lilla maktlystna Eva», sade doktorn med ett vemodigt leende. »Ni har ännu inte begrepp om, vilken utfordrande fara det ligger i ungdomens banalt tanklösa »för min skull»...

»Jag har aldrig sagt...»

»Nej, men om jag sjunger, sker det för er skull, Barbro, därför att ni är den vårens härliga skära fruktblom, vilken icke på årtal doftat i min tillvaro. »Jag har älskat och levat och sjungit min sång», som det heter. Det är längesedan. Tar jag fram min luta igen, kommer det sig av att en ny vår lekt på strängarna.»

Barbro önskade plötsligt den skallige baronen, dit pepparn växer, ty hågkomsten av hans litet löjlga sentimentalitet förvrängde doktors

äkta, känsliga allvar. Hon drogs oemotståndligt till den mörkögde mannen med den fårade pannan och den något lutande hållningen, men bakom stod salig friarbaronen och krumbuktade, så att hon skämdes över bägge de »gamla herrarna».

Något måste hon dock svara, och försagt kom det:

»Skulle inte den strängaleken friska upp i arbetet?»

»Jag vet inte. Tror ni det?»

»Jag? — Ja, det tror jag för resten.»

»Jag vill ha min vilja fram, kan det omskrivas med». Där hon gick bredvid honom så rank och käck, trots sin blyghet, så tillgiven och tillitsfull, kom hon honom att fullständigt glömma det tvära och absoluta avslaget. Han sade sig i stället, att han icke kunde neka Barbro Berting en glädje till hennes många andra. Vem visste, hur länge det solskenet lyste över hans knaggliga väg. »Jag ger mig också den viljan i våld. Jag skall sjunga en bit.»

»Är det riktigt, riktigt säkert.»

»Ja, det bör det väl helst vara.»

»Får vi sätta det på programmet?»

»Ni är inte litet raffinerad i er tortyr.»

Doktor Krabbe skrattade; det hade aldrig Barbro sett förr, och det lät också så ovant, en smula gnäggande och förtorkat. Men det var i alla fall ett skratt, och när Barbro instämde, blev det liksom smittat av den ljusa klangen. —

Barbro var alldeles för lycklig att som eljest kunna somna genast hon lagt sig. Minnas hänförelse och doktor Krabbes skratt, tant Helenes ömhet för lilla Bab och glittrande framtidsförhoppningar, ännu utan namn, men så livgivande, att hon måste sätta sig upp i bädden, sträcka armarna högt över huvudet och jubla ut i vintermörkret:

»Vad jag är lycklig, lycklig, lycklig!»

VI.

LUCIAFESTEN.

Löwesköldska pensionen var från ovan till nedan iklädd festdräkt, och i flera av rummen rådde ett livligt och brokigt bazarvimmel. Alla solglimtarna hade hjälpt till med anordningarna, och resultatet var över förväntan gott, vilket icke ville säga litet.

En gång i timmen visades den ljuskrönta Lucia, alias Sonja Thomas, åtföljd av sex tärnor, vilka vid ett magnifikt kaffebord serverade kaffe och hembakade »Lussekatter» mot kontant erkänsla. Beundrande utrop nådde sankta Lucia, var hon drog fram. Aldrig hade hon varit vackrare. Barbro för sin del var så bländad, att hon nästan glömde den uppgift hon åtagit sig, nämligen att sälja biljetter till cabareten, som skulle bli kvällens clou, och

där Astrid skulle modellera »blixfigurer», Minka dansa solo slaviska danser och efter Fokina »Den döende svanen», doktor Krabbe sjunga, och slutligen Märta föredraga monologen »Vid vaggan».

Mary hade åtagit sig försäljningen vid handarbetsståndet. Maud skötte kvickt och energiskt tombolan, och mesdemoiselles Renard hade erbjudit sig att förestå fiskdammen. Tant Eva var som alltid en charmant värdinna, denna gång biträdd av Fräulein Stock och mrs Faith.

Naturligtvis hade flickornas släktingar och bekanta infunnit sig i mängd, och Lucias fästman köpte flera blommor åt sitt vackra helgon än hon kunde bära. Minka var blomsterflicka, en mycket kokett och munter sådan, som alltid hade en flock beundrare omkring sig. Ju värre hennes mjuka, kvittrande röst rådbåkade svenskan, desto näpnare funno ungherrarna henne.

Märta hade i ett hörn ordnat en liten Fröbelutställning, och där syntes hennes knubbiga gestalt bland de yngsta bazargästerna, vilka »Weibchen» förstod att underhålla som ingen annan.

»Märta borde inte heta Agnell utan Agneau».

sade kandidat Urban Freid, »hon är ta mig sjutton det vitulligaste lilla får jag sett.»

Yttrandet ställdes till Minka, som vippade med sina långa, svarta ögonfransar och godkände kvickheten. Hon och Urban försvunno allt emellanåt till dunklet inne i den »blå grottan». De hade inte så mycket att säga varandra, men han tog Minkas små bruna händer i sina och lekte med dem som med lena nysan, och hon skrattade sitt blanka, lätta skratt.

Så med ens ville Urban draga henne till sig och kyssa den röda flickmunnen, men då klöste Minka till, en lång reva över hans högra kind.

»Fi, fi», sade hon uppbragt, »det är bondafasoner.»

»Ja, att klösas, men inte att kyssas», replikerade han förargad. »Ni är väl inte så helig heller, som ni gör er.»

»Jag inte vilja kyssas med er! Inte med någon före min man.»

»Men tänk om jag skulle bli er man då», sade Urban förfluget. Han tyckte, att denna lilla ensamma, främmande flicka kunde man skämta en smula friare med än med hennes kamrater.

»Gifftar man sig sådan i Sverige», undrade

Minka, »jag då aldrig vill gifta en svensk. Han för tung — lourd, vous comprenez! Men jag gärna skrattar på dem.»

»Tack så mycket, det var klart besked», sade kandidaten, »men om jag nu inte vill bli skrattad »på», och om jag föreställer mig, att ni skulle kunna ändra smak, så får ni inte misstycka en viss enträgenhet. Motståndet frestar mig alltid.»

»Jag inte riktigt förstå så många ord», log Minka skälmst och lät händerna spela melodien till »Är du fri, så är jag bunden». De smala fingrarna, vilka begagnade knät som klaviatur, voro så oemotståndligt muntra, att Urban ej kunde se sig mätt på dem. Och bäst det var, hade han kysst dem ganska eftertryckligt, därefter lade han den ena lilla fliktassen mot skråman på sin kind.

»När den här blamagen är utplånad, fröken Minka, skall ni ha lärt er så mycket mera svenska, att ni »förstår» mina många ord, och då talas vi kanske vid igen.»

»Om vad?»

Han mötte hennes glittrande, barnsligt ömma och tillitsfulla blick. Hon var betydligt mera utvecklad än de små svenskorna, krävde mera, men gav också mera. Just nu trodde

han alldeles bestämt, att han i tidens fullbordan skulle kalla henne sin. Men det dugde inte med halva löften här. Då klöstes hon kanske på nytt. Han reste sig och sade skratande:

»Om det ni inte förstår nu.»

Minuten därpå bjöd Minka ut sina blommor åt andra under skämt och prat, men Urban Freide stod i ett hörn och blickade ut i salen utan riktig lust att sluta sig till någon.

För Barbro Berting var det onekligen kvälens stora ögonblick, när doktor Krabbe steg fram på den lilla scenen med sin luta. Han var högtidsklädd och den svarta dräktens snitt passade hans magra gestalt, vilken också föreföll rakare än vanligt. Stormande applåder hälsade honom. Man mindes plötsligt, att han för ett tiotal år sedan sjungit på välgörenhetsfester. Så hade han försvunnit och andra kommit i stället; men att han lät höra sig igen, var ett evenemang.

Barbro hörde alla dessa viskningar eller utrop av förundran, och de smickrade henne obесkrivligt. Med bultande hjärta njöt hon av handklappningen och förväntningarna. De skulle veta, alla dessa människor, nog ett par hundra, att det bara var för hennes skull dok-

torn sjöng. Hon gjorde sig inga skrupler över det, ty hon hade ju fått honom glad. Också i kväll hade hon lockat fram det skruppna, förlegade skrattet. Men när han frågat henne, om han skulle sjunga »en rolig visa», hade hon sagt nej. Det skulle inte passa honom, tyckte hon. Det skulle skrynkla hans ansikte till en harlequins, som skrattet gjort det, och hon ville inte, att någon skulle finna honom löjlig.

»Föreslå något», hade han bett. Och hon ångrade sig strax efteråt, men hon hade föreslagit I. P. Jacobsens: »Det bødes der for».

»Ja, den blir kanske bäst», hade han svarat. »Fastän den sången inte är något för er».

Nej, Barbro hade inte tänkt på sig själv endast på klangen och stämningen i ord och melodi. Hon hade ännu icke erfarenhetens fruktan för att påminna om det tyngsta i livet, tvärtom drog vemodet henne till sig som en skymningssaga mitt i det glada sorlet.

Hon slöt ögonen, där hon satt ihopkrupen på en pall bakom kulisserna och lyssnade till doktors stämman, en helt annan än hans vanliga:

»Der rinder Sorg, rinder Harm av Roser
røde.»

Något da caponummer förmådde icke det stormande bifallet frambringa, och Barbro kände det nästan som en lättnad. Hon ville inte höra mera. Det var alldeles för stort för henne. Hon kunde inte nå upp till det. Och hon neg ofrivilligt, när hon tackade.

»Var ni nöjd», frågade han.

»Ja tack, det var väldigt vackert.»

Barbro kunde ha bitit av sig tungan, när hon hörde sitt eget tölpiga uttryck. Och hon rusade bort för att inte »dabba sig värre».

Men doktorn tog sin luta och gick. Han hade det lugnare hos sina böcker.

Bazaren avslutades precis klockan tio, och redan framåt tolv var det ånyo tyst och fridfullt i den månbelysta villan, där Solglimtarne samlat in en riklig summa och ett ännu rikligare förråd av glädje.

Aldrig hade de haft så gudomligt roligt. De skulle gärna ha suttit och pratat om aftonens upplevelser i många timmar än, men Lucianattens hemliga makter skulle rådfrågas. Det var Minka, som lärt kamraterna, hur det skulle gå till. Det gällde något så viktigt som att få se sin tillkommande bild. Man skulle ställa sig framför spegeln med ett tänt ljus i var hand och stirra oavvänt in i glaset, till

dess den rätta visade sig. Naturligtvis skulle man vara ensam, för annars vågade sig icke någon »syn» fram.

Flickorna i gårdshuset brydde sig emellertid in'e om varslet. Astrid försäkrade, att hon bara skul'e få se en lerklump, om spådomen vore sann, ty aldrig skulle hon kunna bli så kär i en människa som i sitt arbete, åtminstone inte förrän hon fått riktig bukt med leran.

Mary ansåg det av ett annat skäl onödigt att fråga spegeln. »Jag skall nog ha min äldste kusin i alla fall, sade hon lugnt, »vi brukar gifta oss inom släkten; det håller så bra ihop, säger farfar.»

Men fast Sonja gjort sitt val, hade hon beslutat att tända ödesljusen, bara för att få se sin Uno än en gång.

Bäst Sonja satt och stirrade in i spegeln, tills vidare endast njutande sitt eget ansikte, såg hon ett annat bredvid sitt. Det dök upp helt plötsligt och nickade förtroligt åt henne.

Sonja vågade knappt andas. Det var då visst inte Uno. Plötsligt greps hon av stelrande fasa. Det var ingen syn. Det var en förfärlig verklighet. En främmande karl inne i rummet. Hon tordes icke vända sig om. Lju-

sen skälvde i hennes händer, men när den rysliga karlen släckte först det ena och strax därpå det andra, uppgav hon ett genomträngande skrik och störtade avsvimmad till golvet.

Sekunden därpå stodo tant Eva, Blenda och Barbro inne i rummet i mycket lätta toaletter, och karlen, som icke var någon annan än Maud, vilken dolt sitt ansikte under en stråtrövaremask med stort rött skägg samt ifört sig slokhatt och slängkappa, föreföll lika skrämnd för dem som de för honom.

Sonja hade redan kvicknat till, då Maud hållt över henne en karaffin vatten, men hon satt kvar på golvet, drypande och huttrande.

»Ut härifrån, eller jag tillkallar polis», skrek tant Eva till »karlen», som krupin in i en vrå.

»Det är bara jag», skorrade Mauds ängsliga röst, »förlåt mig, snälla tant».

»Jag, vilken jag?» Friherrinnan var så upprörd, att hon inte kunde uppfatta Mauds stämma. »Ut härifrån, säger jag, vem det än är.»

Med Barbro ryckte resolut av Maud både masken och hatten, och då lade sig uppståndelsen. Dock hade Maud aldrig i sitt liv fått en sådan skrupens som nu. Hon lomade fullkomligt tillplattad in till sig, och aldrig glömdes varken hon eller Sonja den Lucianatten.

Minka blev den enda av flickorna, som i ostörd ro ägnade sig åt synen och sina drömmar. Hon hade ingen aning om vem hon skulle få se; hennes tankar flögo hit och dit. Men slutligen stannade de vid hågkomsten av den lilla stunden i grottan. Hade det varit så farligt, om kandidat Freide fått kyssa henne? Hon stirrade allt intensivare i spegeln och äntligen — han lutade sig fram, fylld av ögonblickets mystik. Det var — det var — han! Urban Freide! Hennes läppar snuddade hastigt vid spegelglaset, där hans bild visade sig, så drog hon sig tillbaka och log, men synen var redan försvunnen, och det var sitt eget trolska, oemtståndligt skälmska leende hon mötte.

VII.

ETT OVÄNTAT SAMMANTRÄFFANDE.

Julferierna voro förbi, och Lövesköldska pensionen ånyo i full verksamhet. Sonja hade dock tröttnat på att vara »skolflicka» nu, när hennes förlovning eklaterats och istället flyttat till svärföräldrarna, vilka voro alldeles förtjusta i henne. Under sommaren skulle hon vara med sin mor vid Särö och i oktober skulle bröllopet stå.

Svärmodern och hon efterhörde dagligen någon lämplig våning på Östermalm, och flickorna voro livligt intresserade av denna bostadsfråga, då de alla fått lov att hjälpa till med en del arangemanger.

Att Birgit med man och barn flyttat ifrån Stockholm, var tomt för Barbro, men hon hade dock sin tant Helene kvar, och till henne gick hon ett par gånger i veckan. Hon be-

hövde ha någon att anförtra sig till och att tala vid, och instinktivt kände hon, att tant Eva icke skulle förstå hennes oroliga skiftande, sökande sinne.

Efter iul hade hon ånyo börjat ägna sig åt allvarliga studier och hon gick flitigt på föreläsningar. Det var ett litet ganska uppslitet Pennskaft, som kröp till kojs om kvällarna, och den stora glädjen som lyst så skinnande klar inom henne fördunklades ofta av trötthet eller tillfälliga motgångar.

Maud hade också funnit sig ett intresse, fastän onekligen ett något dyrbart sådant. Hon lärde sig rida och svärmade för hippologi. Alla arbeten i den branschen slukade hon, och den häst, hon förhyrt, beskrev hon som det klokaste och märkvärdigaste djur i världen. Var morgon red hon runt Djurgården eller Haga och kom med frisk luft både i kläder och tankar. Men lika egoistisk och självsäker förblev hon. Hon kunde inte böjas, endast brytas.

Astrid gick rak och klarögd mot sitt mål. Hos henne fanns aldrig någon trevande osäkerhet. Nästa vinter skulle hon ligga i Köpenhamn och arbeta, men också roa sig. Nöjet drack hon som ett glas friskt vatten efter

upphetsningen och spänningen att ge leran liv.

Minka var kanske den, som förändrats mest. Hon hade icke blott lärt sig svenska nästan fullständigt utan också till sitt väsen blivit mindre exotisk. Det granna dingelidanget av oäkta stenar och filigran hade hon lagt bort ty det fanns »någon» som tyckte mera om henne utan det. För arbete och ordning hade hon samma avsmak som förr, men ibland fick hon ett infall, att hon skulle bjuda till.

Bäst trivdes hon på Stadion, och hela Stockholm talade om, vilken mästeråkerska, hon var på skridskor. Gång på gång togo hon och kandidat Freide priset. De tävlade egentligen endast med varandra, tycktes det, och det föreföll som om de icke såge någon annan på banan.

Mary gick sin stilla väg, spelade i societeten, var tärna på societetsbröllop och besökte en gång i månaden den gamla adelsfröken hon som Solglimt åtagit sig. Allt vad hon företog sig, skedde med takt. Maud sade, att hon hade en metronom i själen istället för intelligens, och det hände henne säkert icke att hoppa över ett taktstreck.

Lilla Weibchen var vit och fet och ljushårig och flitig som hon varit det hela tiden. Sin Elsie hade hon emellertid skänkt bort med säng och allt till en liten sjuk flicka, och när hon nu saknade sin kära barndomsväninna, tröstade hon sig själv med, att Elsie fått en lekkamrat, som tillbad henne.

Det blev egentligen icke den sammanhållning mellan de sju kamraterna, som tant Eva önskat, och de själva i början trott. De voro varandra så olika och hade redan hunnit förbi det stadium, då ett spratt i skolrummet kan fylla en dag med levande intresse. Men några större skiftningar förekommo icke heller. Det var endast Maud och Barbro eller Minka som drabbade ihop ibland.

Maud kunde inte låta bli att göra narr av doktor Krabbes tydliga intresse för Barbro. Om det under lektionerna förekom något, som kunde alludera på kärlek, hostade hon alltid menande, och brydde sig inte alls om, att Krabban såg »arg» ut, tvärtom var det just eggande.

En eftermiddag kom hon in till Barbro för att låna ett engelskt lexikon. Barbro satt och läste Kärlichedens Komédie.

»Det var ett snyggt band på den där», sade

Maud, då Barbro lade bort boken litet hastigt, upptäckte Mauds skarpa blick.

»Ja, jag fick den till julklapp.»

Barbro hade blivit het i kinderna, och hon satte upp boken med fart.

Maud slog henne på axeln med sin breda hand och skrattade sitt breda skratt, starkt nog att överrösta slättens blåst.

»Har nu gubben varit framme igen och håvat efter dig, Pennskaft?»

»Vilken gubbe?»

»Krabban förstås. Det är väl en gåva ifrån honom.»

»Ja, han var ju bjuden till mina släktingar på julen, och då tyckte han väl han skulle vara lite artig mot mig också», sade Barbro överdrivet likgiltigt.

»Snattra lagom, lilla ankunge. Nog vet man, var haren har chinjong. Maud halade fram boken igen. Hon hade föresatt sig att leta rätt på pude'ns kärna. Naturligtvis hade den kärlekskranka Krabban strukit för något symboliskt »joxs».

Barbro stod och slog papperskniven mot handen. Hon behövde inte vara generad, det fanns ingenting att dölja, men Mauds bryska sätt att lägga sig i andras angelägenheter, re-

tade henne. Och när hon såg sin bok i kamratens kraftiga hand, fick hon intryck av att ett hjärta onödigtvis dissekerades. Så, nyläste Maud, vad den store Nils Krabbe skrivit på första sidan.

Tu ne le connais pas encore,
Mais — tu vas bientôt le connaître,
Le petit dieu qui crève les coeurs,
Le petit dieu qui seul fait naître,
Les idées sur lesquelles on vit et on meurt.

»Sicken en», utbrast hon, »du är väl inte så vriden, att du bryr dig om den där smörjan om »le petit dieu?» Hon lade boken med en duns på bordet, satte sig på en stol med det ena benet slängt över det andra, sträckte ut ena armen till en luta, vilken hon låtsade spela på, och så sjöng hon:

»O Nils med din måne,
min åldriga vän...»

»Tyst», sade Barbro häftigt. »Jag frågar inte efter honom mer än du, men jag tycker det är skamligt, att — —»

Hon kom inte längre, ty hon blygdes över sina förhastade ord. Frågade inte hon efter

doktor Krabbe? Hon hade ju så varmt bett Birgit bjuda honom. Hon hade varit gräns-löst orolig, när han i början av året häftigt insjuknade, och var dag skickade hon honom blommor. Och när han en söndagsförmiddag följt med henne till tant Helene, hade hon tackat honom av hela sitt hjärta. Varför skulle hon förneka honom? Barbro's ärlighet och blyghet råkade i konflikt med varandra, och Mauds gäckande minspel gjorde henne purpurrod. Men så kastade hon huvudet tillbaka och tillade modigt: »Det var inte sant, det jag sa' nyss, att jag inte bryr mig om doktor Krabbe. Jag håller mycket av honom. Och hädanefter ska ni få reta mig bäst ni vill. Jag har föresatt mig att inte ta mig av det. Vad är det för underligt i att man fäster sig vid en person, som, — som — ja, du vet, vad jag menar?

»Nej, det är ingenting underligt i det, men du uppmuntrar alla, som tittar åt dig, Barbro. Bara så länge jag har känt dig, har du »fäst» dig vid tre, fyra stycken, och Sonja har sagt, att du flammats på samma sätt sedan ditt fjortonde år för magra och feta, långa och korta — av idel tacksamhet. Det är det som är under din kvinnliga värdighet, min tös. Och så grå-

ter du en skvätt för var och en, som schappar. Jag tror förstås inte, du behöver lägga någon näsduk i blöt för Krabbans skull, du är ett blötdjur själv, och honom får du nog ha i behåll som den sista reträtten. Du är egentligen stiligare än de andra töserna, men du är både för lite och för mycket konstig. Först är du så söt och glad, att du förvrider huvudet på hela bunten, och så ett, tu, tre, blir du metafysik och Johanna Stjärnkikerska och vill plocka på universum både här och där. Det duger inte; vill man vinna manliga hjärtan, skall man inte tala annat förnuft än det den maskulina tungan förestavar och utportionerar. Jag har sju äldre bröder, så jag vet en del om släktet.»

Barbro hade flera gånger tänkt avbryta Maud och försvara sig, men när denna äntligen slutat, stod hon alldeles tyst. Visst lät det otäckt det, Maud sagt, men så klart hade nog ingen analyserat henne förr. Hon mindes hela sin skoltid med dess heta och olyckliga förälskelser, sitt ständiga vacklande och trevande. Alla hennes känslövibrationer hade kanske bara varit reflexrörelser. Varför gick hon alltid inne i sitt eget jag som i en labyrinth? De andra flickorna hittade så lätt ut i livet.

Hon ställde än en gång upp Kärlichedens Komedi på hyllan, nu skedde det mekaniskt.

»Är du arg?» frågade Maud.

»Nej, jag undrar bara, om du är logisk.»

Det var ju storslaget av dig, och det kan du ge dig katten på, att jag är. Från det ena till det andra. Ska vi inte ställa till slädparti?»

Barbro blev helt förvirrad, nästan som om hon själv plumsat ned i en oanad snödriva.

»Ja, det andra hade vi ju klarat», sade Maud, »och nu var det ganska länge sedan vi hade något gemensamt skoj för oss.»

»Kan vi få ett slädparti till stånd, tror du?»

»Ce que femme vent, Dieu le vent. Jag har hämtat mig en kavaljer hemifrån. Ja, det vill säga, han kommer en av dagarna. Det är min yngsta bror, den stiligaste människa jag vet.»

»Om jag också skulle hämta min kavaljer ifrån Skåne», log Barbro, »det landet producerar onekligen trevligt folk.»

»Tack du!» Maud räckte ut handen. »För du menar väl inte, att jag hör till de undantag, som bekräfta regeln?»

»Nej», sade Barbro med övertygelse, »du kan vara så rar — och klok med. Men säg mig, Maud, är du alltid säker på dina tycken.»

»Ja, vad jag det är. Och inte skall du inbilla dig, att jag ids nöta ut mig med flirt. Jag sköter mina nöjen på mitt sätt. Sedan reser jag hem och får mig väl en gård vid havet med tiden. Här är jag bara transito. Riktigt lever man bara i Skåne.»

»Jag tycker man kan ha sitt hem var som helst, där det finnes människor att sympatisera med. Finge jag bara, skulle jag så gärna resa utrikes i höst. Jag funderar annars på att försöka få plats vid en tidning.»

»Och så gifter du dig.»

»Hur skall det gå till, när du påstår, att alla 'schappar'?»

»Å, det var väl litet överdrift, men den dag, den sorg. Vi är i alla fall unga, Pennskaft. Än har inte livsuppehållsbläcket grott in i tummen och pekfingret på dig. Och du kan ju för resten använda din pappas många pengar som språngbräda ut till världshavet, så du behöver inte knoga. Av oss sju är det ingen mer än Minka, som inte kan leva flott, men det är komiskt, att just hon är den flottaste. Ett litet slag dystrade hon visserligen till, men i och med den där ljusröda voileklänningen hon på något underbart sätt skaffade sig till

Karlbergsbalen, återvände hennes tillförsikt. Låt oss säga, att hon hade Freidigt*) mod.

»Den ordleken borde jag som göteborgska ha hittat på», skrattade Barbro. »Men behåll den äran. Om slädpartiet få vi väl tala på ett allmänt sammanträde. Nu skall jag spåra upp till Söder till min rara Solglimtsgumma.»

»Min dito har gått till sina fäder. Och får man tro alla hennes beskrivningar över, hur älskad och beundrad hon varit av den hänsovnas släkten, måtte det nu vara en glad familjefest ovan molnen. Hej på dig!»

Maud tog lexikonet, nickade käckt och kavade grovlemmad och bastant mot dörren.

En halvtimme senare befann sig Barbro i Katrinahissen och gled uppåt. Där var som vanligt fullt, och hon stod inklämd i en vrå bakom en intensivt silluktande torgmadam, vilkens utstående armbågar icke väjde för någon.

På andra sidan om hissföraren och lutad mot väggen hade en undersätsig ung man i pälsmössa placerat sig. Barbro såg endast hans nacke, men den föreföll henne välbekant, och med ens försvann den beklämmande otrygghet

*) Frimodigt. Danska.

hon nyss erfarit. Hon hade grubblat över så mycket på sista tiden, och endast stundtals, och då alltför överdrivet, varit glad. Vad Maud sagt henne, hade liksom givit en stöt åt hennes irrande tankar. Det var sant, att hon gjorde sig beroende av sina känslor, och att hon ändå aldrig gav av ett stort, rikt hjärta, bara mättade ett beständigt hungrigt.

När hon såg den där, en smula för välmående nacken, var det som om hennes soliga livsglädje tittade fram ur de grå tankeskyarna. Och så snart hisskorgen hunnit upp, försökte hon förvissa sig om, att nacken icke bedrog henne.

Men torgmadamen gjorde sig ingen brådska. Först flyttade hon ut sin korg med de blanka sillarna och sedan sig själv.

»Om jag kunde få lov att komma förbi», sade Barbro otåligt.

»Ja, om hon tålar sig, tills jag passerat», svarade madamen, »gammalt folk först, det har hon gott av att lära sig.»

Och retfullt långsamt tog den levande amphoran sin sillkorg. När Barbro kom ut på bron, var det alldeles för skumt för att hon på avstånd skulle kunna urskilja nacken med tillbehör, och hon sade sig också, att det na-

turligtvis var en tillfällig likhet med Holger Boyes nackparti. När han sist skrivit till henne, hade han sagt, att han nog icke kom till Stockholm förrän i slutet av april, då han skulle bjuda tant Helene att följa med honom hem. Hans mor hade satt sig i förbindelse med den gamla och förberett henne på Skånebesöket.

Släkten runt om ville gärna taga emot henne, men de hade vetat så litet om henne. Hon hade dragit sig tillbaka med sin fattigdom och sin orkeslöshet.

Barbro gick fort de kända gatorna, alltjämt med en förhoppning att ånyo få syn på hisspassageraren med nacken, men hon hann ändå fram till Katarina kyrkogård utan att hennes efterspaningar givit något resultat. Inne på kyrkogården låg snön vit över gamla gravar och nya vägar. Det har börjat snöa kraftigt med stora, täta flingor, vilka skyndade sig att utplåna dagsledens alla smutsiga spår. Luften blev så sällsamt vit och skimrande, under det att de få lyktorna blinkade oroligt som om de fått snö i ögat och haft svårt att se upp. Barbro hittade emellertid säkert, och hon lyfte ansiktet uppåt för att flingorna skulle lägga sig mot kinder och panna. De voro

som svala och goda kyssar tyckte hon. Och hon tänkte på gamla mormor. Men så fick hon en försvarlig knuff av någon, som gått rakt på henne i yrvädet, och då snön klumpat sig under hennes klackar, förlorade hon balansen och satte en försvarlig rova. Muffen flög ett gott stycke åt höger, asken med bakelser, som hon burit så försiktigt kulbyttade åt vänster, och den, som knuffat henne, tappade sin pälsmössa i hennes knä.

»Jag ber tusen gånger om förlåtelse», ljöd en välbekant skorrande stämma, »Det var mig alldeles omöjligt att urskilja någon, och jag kom visst med för stark fart.»

»Ja, det gjorde du tydligen», sade Barbro storskrattande. »Goddag Holger! Jag får visst sitta och niga, till dess du hjälper upp mig.»

»Nej, men Bab, är det du! Har jag gjort dig illa?» Han lutade sig över henne och hon kunde se hans runda, oroliga ansikte, medan han ivrigt räckte henne båda händerna

»Nej, jag är bara så hal under fötterna, att jag har svårt att kravla mig upp». Hon lade sina händer i hans och stod snart rak och flicksmärt framför honom.

»Bab, skäms du inte, tänker du växa om mig», log han.

»Holger, skäms du inte, tänker du krossa mina fingrar!»

»Förlåt, jag blev så himlaglad att ha dig inom räckhåll, du lilla krona bland flickor.»

»Nej, kommer du med artigheter, påg! Å, vi glömmar muffen och bakelseasken. Vi får lägga oss ned och leta. Vänta, här är asken!»

»Men muffen var väl viktigare». Han kröp bokstavligen på alla fyra. »Och min mössa borde helst också finnas.»

»Ja visst, din mössa!»

Hon snodde åt alla håll.

»Å, men Holger! Den har jag ju under armen. Var så god.»

»Bab!» Han reste sig, »tillgiv! Också jag har gjort en upptäckt. Din muff har tjänstgjort som underlag för mina knän. Stor som en bolster. Får jag överrätta den!»

Hur grundligt han skakat den ljusgula ilermuffen, var den i alla fall full av glittrande snökristaller så utan som innan, och Barbro måste låna Holgers handskar för att inte frysa om fingrarna.

»Vart skall du taga vägen», frågade hon.

»Den som det visste. Jag trodde jag skulle komma till Stigbergsgatan, men av allt att dö-

ma, kommer man ingenstans här, åtminstone inte utan ledstjärna.»

»Ja, men kära du, det har du ju. Jag skall också till Stigbergsgatan — till tant Helene, här ska vi ut. Nej, en sådan driva!»

»Skall jag bära dig över?»

»Nej, jag hoppar». Hon tog ett skutt, och kandidat Boye följde viggt exemplet. Hans lågväxta, knubbiga gestalt hade lätta, eleganta rörelser, och man märkte under hans något flegmatiska yttre en behärskad livlighet. »När kom du, och varför har du inte skrivit och underrättat», fortsatte Barbro.

»Jag kom i morse i sällskap med en god vän, agronomen Rydeman. Jag hade lyckats överstöka ett par tentamina och ville ge mig en belöning. Det föreföll mig vara ganska långt till i april. Jag har inte sett dig på nio månader, Barbro. Det är en försvarlig tid, när man längtar. Och så föreföll det i ditt sista brev, som om du skulle behöva en tunga på vågen, du är väl alltså lika oförmögen att väga jämnt, Bab?»

»Ja, oförmögnare än någonsin, tror jag. Det var väldigt hyggligt av dig att komma. Tid-tals är du egentligen alldeles nödvändig för

mig. Du tycker väl inte illa vara, om jag liknar dig vid en trygg vrå att krypa in i.»

»Nej bevars. Några förutsättningar för att vara Soria Moria slott har jag inte.»

Hon undvek att svara och utbrast i stället:

»Tänkte du överraska mig, komma på visit alldeles oförberett.»

»Nej, så modig, att jag utan förberedelse vågar mig in i en flickpension är inte ens jag. Jag ämnade genom gumman Helene få reda på, när du brukade komma till henne och överraska dig där.»

»Och så följs vi dit i stället. Vad den lilla tanten skall bli glad. I det här huset bor hon. Ser du så låg porten är, men du kan nog gå rak.»

»Ja, jag kröker mig sällan, det vore överloppsgärning.»

Tant Helene kunde icke fått kärare besök. Barbro kallade hon alltid sitt eget lilla hjärtetsolsken, och tog emot henne med öppen famn. Men nu breddes de gamla armarna också mot släkten Boyes senfödde, och han blev strax så hemmastadd i det lilla rummet, som om han dagligen omgivits av de skröpliga möblerna, och de små, fattiga minnessakerna,

Medan Barbro kokade kaffet och dukade bordet, pratade han glatt och vänligt med fröken Helene och redogjorde utförligt för släkten under tre generationer. Han såg dock gång på gång bort mot Barbro, och blicken blev varm och djup. Visst var hon ett »hjärtesolsken», hans brunlockiga lilla tös, som funnits i hans tankar och håg sedan han var skolpojke. Aldrig skulle han fråga efter någon annan, och — aldrig skulle hon fråga efter honom annat än som en trygg fristad, när stormen låg på.

»Ni kommer väl snart igen!» De orden följde spröda och bevekande de bägge unga nedför den knarrande trappan, och två friska röster lovade beredvilligt, att det icke skulle dröja länge, innan tant Helene fick en ny påhälsning. »Är hon inte rar, du Holger», frågade Barbro. Hon stack kamratligt sin arm under hans, när det var särskilt glatt på trottoaren, och så fort faran var över, drog hon bort den igen.

»Jo, det är en liten söt flicka. Jag trivs bäst med dem vid den åldern. Då flirta de lagom för min embonpoint.»

»Tant Helene flirtar då inte alls.»

»Fränkänn henne inte kvinnlighetens bouquet, Bab! Gamla rara flickor flirta lika omedvetet

som resedor dofta. Du får själv se, när du hinner så långt.»

Barbro tvärstannade.

»Tror du också, att jag skall komma på överblivna kartan?»

»Jag också. Vilken mera har djärvts ytt-
ra något så förnedrande?»

Barbro gick igen. Holgers sätt att uttala det sista ordet övertygade henne om, att icke han ansåg det förnedrande. Och det gjorde ju inte hon heller, inte alls. Men för sin egen del tyckte hon det skulle vara förfärligt att sluta som gammal mö. Mycket spakt mumlade hon:

»Maud Rydeman och Sonja säger, att jag inte kan hålla någon fast. Och det är inte roligt att aldrig uppleva något spännande, något som — — — Skrattar du åt mig?»

»Nej, inte precis. Jag ler ett augurleende för mig själv. Du innehar den höga åldern mellan aderton och nitton, så du har ju tid att lära dig hålla fast någon ävensom att uppleva något spännande. Men om du får den oskattbara lyckan att bli en gift dam, det vete katten i alla fall. Du är inte nog viktig och inte heller nog lik »den store hvide Flok», för att ha utsikter. Och så väljer du så besynnerliga försökskaniner för din lyckojakt.»

»Väljer jag?»

»Ja, låt oss börja med Urban Freide. Han var för resten ett skapligt objekt. Men i själva verket hade du honom endast som en stum tjänare, på vilken du hängde din flickfåfänga och din behagsjuka. Så kom den skallige baronen med månsken på hjässan och i tankarna. Tvärt var du färdig att sluta dig till honom och tro på lyckan. Och här i Stockholm har väl dina psychevingar fläktat omkring den där doktor Krabbe med en förnimmelse av en eventuell gemensam flykt i etern. Skall du nödvändigt betrakta giftermålskarleken som livets innehåll, så tag exempel av Sonja. Hon har valt med urskilning.»

Återigen stannade Barbro. Nu var hon ond och stampade med foten.

»Jag är inte ett dugg sådan som du tror. Jag vill arbeta och bli något. Det vill jag. Men det smittar, när Minka och Sonja, som jag är mest med, idligen talar om — om kärlek». Lugnare och med hjärtligt förtroende tillade hon: »Nu har jag ju dig, och då kommer jag ifrån den där gojan. Vi ska träffas varenda dag, Holger, och du skall få höra, vad jag läst, och vi kan väl också gå tillsammans och

titta på Stockholm? Jag är ledig mellan tre och fem var dag. Du stannar väl länge.»

»Ja, relativt. Jag tänker ligga några veckor i Uppsala, men först blir jag väl här en månad och förbereder ett arbete. Visst ska vi träffas var dag, om det går an.»

»Jo», sade Barbro med full tillförsikt, »det är ju bara du, Holger.»

VIII.

SLÄDPARTIET.

Sju slädar med jämförelsevis. goda hästar väntade utanför Lövesköldska pensionen, dit Sonja begivit sig tidigt på förmiddagen. Bjälleringarna sjöngo sina glada melodier dit in till den vita villan, och slädnäten utbredde sin prakt för de många åskådarna, vilka samlats på trottoaren mitt emot.

Vid varje släde stod också en väntande kör-sven. Kosan skulle ställas till Saltsjöbaden och sedan hade tant Eva bjudit de fjorton ungdom-marne på middag med dans.

Nu kommo flickorna i flock utför trappan, alla väl ombonade och alla glittrande av yster fröjd. Sonja och hennes Uno skulle bli första paret och vara »pappa och mamma» för de andra, en uppgift som de ej tycktes taga särdeles ansvarsfullt. Barbro och Harald Witt

voro andra paret, bägge så uppsluppna, att de började kasta snöboll som hälsningssignal. Sedan följde Maud och hennes bror, ett mycket ståtligt och trovärdigt par, bägge två huvudet högre än de andra och respektingivande breda över ryggen.

Så hoppade lilla Minka kattungsvigt upp bredvid Urban. Hon tog sig förtjusande ut i sin vita pälsrock och mössa, och full av sprittande odygd var hon. Femte paret var elegant och stillsamt; det utgjordes av Mary och hennes kusin, den blivande diplomaten. De logo väluppfostrat mot varandra och hunno knappt med två ord i sekunden.

Märta och Kurt Ståhle sågo ut som snälla, glada, lydiga barn, bägge lika ljusa och välvilliga.

Allrasist kommo Astrid och Holger Boye. De hade strax funnit trevnad i varandras sällskap och talade om de platser i utlandet, de bägge besökt. Av det landskap de nu gled o igenom, sågo de inte mycket, och det var tur, att Holger hade de andra slädarna att rätta sig efter, ty eljest hade han nog kört vilse, upptagen som han var av färde minnen.

De hade hunnit ett gott stycke utanför tullen, och skogen ekade av det högljudda, mun-

tra glammet, då någon föreslog en kappkörning. Förslaget bifölls entusiastiskt. Solskenet och den friska luften eggade de ungas dådlust. Slädföret var briljant. Hej bara!

Och framåt flögo slädarna, förbi tillbommade villor och små hus med vänligt rykande skorstenar. Nyfikna barnskaror slängde skrikande sig själva och sina källkar ur vägen.

»Låt mig köra», bad Minka, skälvande av iver, »jag kan bestämt driva upp hastigheten. Vi måste komma först.»

»Nej tack, jag skall be att få behålla tömmarna», invände Urban stött, »och jag tillåter mig tro, att vi ska komma först i alla fall.»

»Ni inbillar er vara stuvare, därför att ni är karl.»

»Nej, stuvare är jag inte. Men styvare är jag kanske. Ni har ju dockhänder eller — kattassar.»

»Å, att ni inte glömt den där dumheten än». Minka rodnade och tittade förstulet på hans kind, där dock intet av skråman syntes. »Jag vill — jag vill köra!»

Hon ryckte till sig tömmarna så häftigt, att hästen blev skrämmd och störtade framåt, förbi alla slädarna, sparkande mot slädskärmerna och ursinnigt piskande snön med hovarna. Ett

stycke fortsatte den framåt vägen, men tog så kosan inpå ett fält.

»Vi måste kasta oss ur», skrek Urban och slet upp fällen. »Ur med er på eviga minuten, innan vi kommer till branten där», flämtade han ångestfullt, och som ett mjukt nystan rullade Minka ur släden ned i en djup driva, men i detsamma svartnade det för hennes ögon och det gjorde så förfärligt ont i hjärtat, när blodet stockade sig omkring det, att hon förlorade medvetandet.

Det hade icke varit skrämelsen, som förorsakat svimningen utan en oresonligt uppblossande vrede över Urbans ohövliga häftighet emot henne. Aldrig hade hon kunnat föreställa sig, att en ung man skulle våga ryta så åt henne, och Urban till! Men amanuensen — som han nu kallades — Freide var själv fullkomligt omedveten, om att det var hans ord, vilka haft en så ödesdiger effekt. Han hade också lyckats krångla sig ur släden, fastän med ett sensträckt ben. På detta linkade han fram till Minka, vilkens tinningar han började gnida med snö, alltunder det han svor smått över sin benskada och pustade och flåsade av sinnesrörelse.

»Herre Gud, lilla människa, vakna då!» Han

skakade henne eftertryckligt. »Vakna, annars svimmar jag med.»

Minkas svarta ögon glödde i detsamma till mot hans. Deras ansikten voro lika färglösa. Men på hennes kinder flammade sekunden efter en het förtrytelsens rodnad upp.

»Tolp», sade hon vasst.

»Nå gud ske lov!» Han andades lättare. »Kalla mig tölp bäst ni behagar, bara ni hjälper mig upp. Jag lade mig på knä för att stoppa snö i munnen på er, men nu kan jag inte komma upp för det här sabla benet jag vridit ur led.»

Hon räckte honom kallt ena handen, och han reste sig under de rysligaste grimaser.

»Vad ska vi nu taga oss till», frågade han trumpet. »Hästen och släden syns inte röken av en gång. Och vi tycks ha hamnat i en ödemark, långt från både landsväg och människor.»

Minka stod stram och rak, och hon hade verkligen lust att ge honom en örfil och sedan springa sin väg, men hon nöjde sig med att lägga armarna i kors och spana omkring sig på de snötäckta markerna och på skogen, vilken susade sakta som varslande mera snö. Ett hotande moln täckte också sedan några

minuter likt en massiv blyplomb solen. För ögonblicket fann inte Minka livet det minsta roligt, och med hela sitt inre i våldsamt uppror sade hon sig, att hon hatade Urban.

I går hade hon varit säker på, att hon älskade honom romangränslöst, men det fanns väl ingen flicka, som kunde älska den, vilken kallade en för »människa»!

»Jag går till de andra», sade hon resolut
»Vilka andra?»

»Vårt sällskap.»

»Dem lär ni svårligen hitta. Jag har ingen aning om åt vilket håll de kört. Och jag tillåter inte, att ni ger er av på egen hand.»

»Ni är utskammad», ropade Minka med gråten i halsen, »jag har aldrig träffat någon så utskammad.»

»Ni menar förmodligen oförsämd». Han gned sitt värkande ben. »Jag har hört, att man kan draga sådant här otyg i led. Vill ni försöka? Det vore ett sabla spektakel, om vi skulle nödgas övernatta här och antagligen frysa ihjäl.»

»Jag vill er ingenting. Jag går.»

Och Minka marscherade stolt rakt fram. Bäst det var, sjönk hon emellertid djupt ned isnön och hade all möda att arbeta sig upp. Först

såg hon sig inte om. Hon hade väntat, att Urban skulle kalla henne tillbaka, be om förlåtelse och säga, att hon var en ängel — son Ange gardien — då hade hon vänt om, men det föreföll som om han beslutat att avvakta döden, ty det vore nog säkert att han skulle frysa ihjäl. Hon stannade. Usch, det var nästan ännu hemskare att larva här ensam än att vara hos Urban! Och nog kunde hon väl försöka att draga benet rätt! — — — Betydligt hastigare och mindre magnifikt än hon avlägsnat sig, kom hon tillbaka. Urban fanns icke kvar, där hon lämnat honom, eller hade hon kanske gått vilse? Här fanns skidspår och andra spår litet varstans. Hon kunde icke återfinna sina egna.

Utom sig av förtvivlan började hon skrika och ropa:

»Hallå! — Hallå! — Jag här! — H-ä-är! Kom! Kom!»

Intet svar. Skogen susade tyngre, och molnet över solen växte.

Nu stortjöt Minka. Hon hade aldrig i sitt liv varit så rädd. Tänk, om vargarna kommo och åto upp henne. Hon vågade inte stanna på marken. Ögonblicket därefter hade hon klättrat upp i ett träd, och nu såg hon en li-

ten svart prick, vilken långsamt, men energiskt strävade framåt på något, vilket måste vara en väg. Det var — jo, det var Urban! Men mon Dieu, vad han redan var långt borta! Å, det såg ut, som om han vippade upp och ned. Han hoppade bestämt på ett ben emellanåt.

Vreden tog överhand igen. Han brydde sig inte ett dugg om henne. Han lämnade henne åt sitt öde. Men hon skulle visa honom. . . Hon kunde väl också hitta väg. Hur hade han kommit till den? Hon såg nedåt den branta sluttningen. Utför den måste man. Hu, den var halsbrytande! Gå var otänkbart. Således antingen rulla eller — eller sätta sig och åka.

Blixtnabbt fattade Minka sitt beslut, klättade raskt ned och bröt ried möda en granruska, som skulle agera kälke. Med hjärtat i halsgropen satte hon sig på den och hasade sig fram till branten, så slöt hon ögonen en sekund, men öppnade dem igen för att se, att inga träd voro i vägen. Nej, så till vida var allt klart, men höjden var svindlande. Hon blundade på nytt, höll sig hårt fast i granruskan och rutschade ned. Aldrig hade hon varit med om en sådan fart. Hon flög långt

framåt vägen. Och betydligt mörbultad lämnade hon sitt fordon.

Ännu kunde hon se Urban, och trots ömheten i kroppen, gav hon sig till att springa, allt under det hon hojtade och ropade.

Slutligen måtte han ha hört henne, ty han stannade och såg sig om. Men att upptäcka hennes lilla vita gestalt i allt det vita, var icke lätt, och han måste av ljudet sluta sig till, var den ropande befann sig.

»Hallå», skrek Minka, »hallå!» Hon orkade inte springa längre. Tröttheten lade sig som järnband kring hennes lemmar och mycket långsamt stapplade hon framåt.

Ensamheten var dock det allra förfärligaste för henne, och hon gallskrek bort till Urban: »Vänta — på — mig, — så dör — vi — tillsammans!»

»Minka!»

»Ja-a!»

»Här finns en stuga!»

»Var då?»

Hon var nästan hes, men nu hade hon kommit så pass nära, att hans röst tydligt nådde henne.

»Där vägen kröker.»

Hon blev alldeles överlycklig. Vägen krökte

på kanske tjugu meters avstånd från Urban. Dit kunde de alltid taga sig fram. Hon sprang på nytt. Förhoppningen att äntligen få vila ut under tak, gav henne kraft.

Urban hoppade emot henne på sitt friska ben.

»Du lilla älskade odjur», sade han helt oförberett, »jag trodde, jag skulle bli galen av ängslan och vrede, när du marscherade bort. Och du kan lita på, att jag inte släpper dig ifrån mig hädanefter. Utan vidare tryckte han henne till sig och överhöljde hennes ansikte med kyssar.

»Nej, men — Å, Urban!»

Hon lade armarna om hans hals. Nu stod han på det skadade benet också, men kände icke i denna stund försträckningen.

»Minka, du ville vi skulle dö tillsammans. Jag vill, att vi ska leva tillsammans.»

»Det vill jag också mycket hellre», sade hon muntert, »fast — jag inte tålde dig nyss.»

»Och inte jag dig! — Å, en kyss till, Minka! Lilla bedårande troll, som du är.»

Klingande bjällror kommo dem att erinra sig verkligheten, och det var på tiden, ty en släde styrde med full fart rätt på dem. Det var Uno Freide och Holger Boye, som givit

sig ut för att fiska upp dem, då den tomma släden med den skenande hästen infångats av en bonde och förts fram till Saltsjöbadens hotell. Spanarna efter de förolyckade hade med sig både skidor och skridskor, ifall det skulle behövts att företaga några exkursioner, och de blevo ganska snopna, när de funno dem i en öm tete-à-tete mitt på stora landsvägen, ungefär tre kilometer från badhotellet.

Visserligen voro de bägge så medtagna, att de måste hjälpas upp i släden, men de sågo dock så strålande lyckliga ut, även när de berättade om sina vedermödor, att det föll sig svårt att beklaga dem.

»Alltihop var mitt fel», sade Minka.

»Nej, nej», avbröt Urban, »hade jag bara haft nog besinning att ta tömmarna...»

»Ta tömmarna», inföll Uno frågande.

»Ja, jag ville nödvändigt köra». Minka hängde huvvudet.

Urban smekte hennes händer under fällen.

»Det var ingenting ont i det heller», utbrast han ivrigt, »jag skulle bara haft mera sinnesnärvaro.»

»Ja», medgav Holger Boye, »det är nog ganska viktigt, att tyglarna kommer i rätt hand i rätta ögonblicket för att undvika katastrofer.

IX.

EN NY BEKANTSKAP.

Barbro gick upp för trapporna till sin lapp-sömmerska. Det var Birgit, som givit sin opraktiska syster anvisning på en sådan, då det föreföll ganska tröstlöst att få Bab själv att utföra några reparationer på »paltorna». Helst kastade hon undan som odugligt allt trasigt. Men om en klänning var litet gammalmodig, besvärade henne inte alls. Emellertid såg det nu rätt skavankigt ut i Barbros garderob, och hon hade fattat sitt beslut att bli upplagad.

Inom sig gjorde hon en jämförelse emellan vilket, som var rysligast — att gå upp på en tidningsredaktion eller till en sömmerska. Det förstnämnda hade hon nyss prövat. Det var den femte i ordningen hon besökt på tre dagar. Men överallt var hon för »ung». Ett

par hade hövligt anmodat henne att höra efter igen om ett par år, andra hade förklarat, att de hade överfullt av medarbetare, men i dag hade hon haft tur. De behövde till hösten en ung dam, vilken ingående ville beskrivo societetsbröllop och som ville intervju de förnäma hemmen både vid festliga tillfällen och i vardagslag.

Barbro blev verkligen först så gripen av utsikten till »självständigt» arbete, att hon bums nappade på kroken. Om hon skulle få någon lön, glömde hon alldeles att fråga. De hade nog nämnt något om volontär, men det visste hon inte, vad det betydde annat än »frivillig», och ingen kunde vara ett frivilligare pennskaft än hon.

Hon hade i sin översvallande glädje gått in i närmaste specerihandel och telefonerat till Holger Boye. Men han delade inte entusiasmen utan avrådde absolut. Det var ju ett fack, som icke alls låg för henne. Hon dugde inte till husspion, det skulle hon aldrig inbilla sig, och att skriva om brudar med antik brudkrona och sin mormorsmormors äkta spetsar och om brudnäbbar och kyrkomarskalkar och sådant där fjanteri var hon »min själ» för god till.

Barbro kände sig mycket enkel, och när hörluren sjönk tillbaka i sina klykor, hade hennes förtjusning för den tillväxande journalistiska verksamheten sjunkit i ett bottenlöst djup.

Hon begav sig upp på redaktionen med sitt återbud, och blev lika avsnäst som hon förut blivit artigt bemött. Hon kände det ännu helt kusligt, när hon mindes de vassa redaktörsögonen och den nervöst torra rösten.

Egentligen kunde detta varit nog plåga för en dag utan att det skulle ökas med besöket hos sömmerskan, där det luktade kaffeersättning och fetlagd gammal mamsell i instängd sämja, men hon hade sagt hon skulle komma, och Barbro stod alltid för sitt ord.

Prövningen och provningen hade sin övergång, och Bab kilade befriad nedför trappan, men när hon hunnit mitt i dess andra avsats, tvärstannade hon. Där låg ett litet orörligt människobylte framstupa, en liten pojke på fem, sex år. Han var barhuvad, och det smutsiga, lockiga håret tovade oredigt ihop sig. Kläderna hängde i trasor omkring honom. Och på fötterna hade han ett par stora damkängor med gapande hål.

Upprörd lutade Barbro sig över gossen. Var

han död? Hon lyfte varsamt upp honom. Det lilla ansiktet var gulblekt och skrämmande magert, men han levde. Den matta blicken fäste sig skyggt på henne.

»Vad är du för en liten stackare», frågade Barbro innerligt, »är du sjuk».

»Nej.»

»Är du hungrig då?»

»Ja.»

Å, visst var han hungrig! Barbro's hjärta blev hett av medlidande med det utmärglade barnet, som knappt kunde stödja på fötterna. Hon fick bära honom upp till sömmerskan och låta honom stanna där, medan hon gick efter något att äta. Han var icke tyngre än hennes lilla tvååriga systerdotter, tänkte hon, när hon satte honom på armen, men så ohyggligt försummad.

»Ack, det är den stackars ungen, som miste sin pappa genom drunkning i julas», sade fröken Andersson, »det är visst fasligt eländigt för dom. Di bor häruppe på vinden.

När gossen fått mjölk och bröd, föreföll han något vederkvickt och kunde följa med Barbro upp till modern, vilken bodde fem trappor upp i en skrub, som ursprungligen varit av-

sedd till vindskontor. Aldrig hade Barbro sett ett så uselt bohag, ett så hjärtskärande armod. Från en hög gamla mattor med en sliten filt över, kom ett dödstrött:

»Är det du, lille Viktor?»

Viktor — segrarel — så hette han, den stackars lille parveln, som stupat av svält i sitt sjätte år.

»Ja», svarade gossen enstavigt. Men han sprang inte fram till modern, släppte inte Barbro's hand.

»Lite vatten, barn.»

Barbro frigjorde sig varligt från Viktors grepp. Hon sökte efter en karaffin och ett glas, men Viktor larvade på sina stora kängor fram till en spann med en skopa. Han fyllde skoppan och fortsatte över det gropiga tegelstensgolvet till moderns bädd.

Ingendera sade något, men när kvinnan druckit, frågade hon:

»Har du fått någon matbit?»

»Ja.»

»Du har ingenting med?»

»Nej.»

Nu närmade Barbro sig den sjuka och fick hennes lidandes historia i korta, avbrutna sat-

ser. Svält, sjukdom, mannens död, vräkning, svält, sjukdom. Och nu var hon så rädd, att hon skulle ligga och dö från Viktor. Hon orkade inte leva, men hon vågade inte heller tänka på döden. Vad skulle det då bli av gossen.

En stund var Barbro fullkomligt förvirrad inför så mycket oanat elände. Hon hade nog läst om nödens gräslighet, men det var dock något helt annat att sitta i ett vackert, väl ombonat rum och från en bok inhämta livets onda, än att möta det i verkligheten, utan några konstnärliga utsmyckningar.

När hon hämtat sig något, tänkte hon genast på Holger. Han visste naturligtvis råd. Viktor skulle hon taga med sig till sin gamla barndomsbekant, Gerda Skog. Hon hade blivit tidigt och som det kallades bra gift med ingenjör Anders Skog. Där finge säkert lille Viktor vara så länge. Han skulle bli mättad och badad och kammad. På vägen skulle hon köpa honom ett par leksaker och en omgång snygga kläder och skodon, framför allt skodon.

Helt beskäftig traskade Barbro åstad med sin lille apatiska skyddsling, som knappt orkade önska inne i den stora leksaksbutiken,

men slutligen tog dock barnet inom honom ut sin rätt, och han mumlade:

»Häst!»

»Du skall visst få en häst och en kärra med, och i den lägga vi en påse choklad», sade Barbro. När uppköpen voro ombesörjda, ställde hon sig med sin lilla trasvarg, vid en bilstation. Där stod en herre förut och vände, en ung, reslig man med ett nordiskt utseende. Förundrad blickade han på den eleganta unga damen och den lilla smutsiga tiggargossen, vilken så förtroligt lagt sin lilla svarta tass i hennes handskbeklädda hand.

Äntligen kom en bil. Lilla Viktor föreföll alldeles förbi, och Barbro övervann sin blyghet. Hon gick fram till främlingen.

»Förlåt mig, kan vi inte få ta bilen, fast ni skulle ha den, efter ni kom först», sade hon litet onödigt fort, men det generade henne alltid att närma sig obekanta. »Den lilla gossen orkar knappt stå», tillade hon förklarande.

»Nej, jag ser det». Herrn lyfte artigt på hatten, »och jag ger er naturligtvis företrädet. Jag skall lyfta upp honom». Han tog Viktor och satte honom i bilen.

»Skall ni till sjukhuset med honom? Ni är skyddsfru, förmodar jag?»

»Nej, han skall inte till sjukhuset. Tack för hjälpen». Barbro ropade adressen till chauffören och först, när bilen redan var i full fart, erinrade hon sig, att hon inte svarat på frågan, om hon var skyddsfru. Det förargade henne nu, att han icke fått veta, det hon icke var en sådan där programmässig välgörenhetsdam, vilken efter lämnade uppgifter från kompetent håll går omkring i fattiga hem, och som endast sällan har varma ord och goda överseende tankar; en skyddsfru, det var något obeskrivligt klokt och ljumt och besinningsfullt, tänkte Barbro.

Redan följande dag hade det lyckats Barbro och Holgers förenade ansträngningar att få den sjuka arbetarhustrun intagen på sjukhuset, och det föreföll som om hon skulle bli något bättre genom den trygga, punktliga vård, vilken ägnades henne.

Barbro besökte henne var förmiddag och hade Viktor med sig. Det var så underligt att se moderns förvåning över sin lilla gosses snygga kläder. Men hon orkade ingenting fråga. Det enda, hon regelbundet framstammade, var: »Har du fått mat i dag?» De orden

tycktes ligga som fastlådda vid de torra läpparna; de ljödo så monotont och tonlöst, men dock voro de uttryck för en av svält och lidande förlamad moderskärlek.

I sjukhuskorridoren hade Barbro flera gånger mött den unge man, vilken kallat henne »Skyddsfru». Han var medicine kandidat och hette Axel Törner. Det hettade alltid till inom Barbro, när hon på långt håll såg en fladdrande vit läkarrock. Var det verkligen kandidat Törner, blev hon ännu hetare, och när han kraftigt tryckte hennes hand och såg med en fast blick i ett par starka stålgrå ögon, glödde hennes ansikte, som badat i solvärme.

Så enkelt och nästan omärkligt hade Barbro aldrig knutit en bekantskap, och utan en sekunds tvekan närmade hon sig öppet och frimodigt, alltid lika ärligt glad över ett sammanträffande.

Hans hurtiga, friska sätt gjorde honom allmänt omtyckt bland de sjuka, och med levande intresse uppgick han i sitt läkarekall. Det kunde hända, att han uteslutande talade om en operation den korta stund Barbro promenerade med honom i sjukhusträdgården, eller att han genast tog henne med sig fram till

en sjukbädd för att hon skulle få se »ett intressant fall».

Hade hon blommor med sig eller karameller åt barnen, lyste han av belåtenhet och nickade: »Så skall det vara, fröken Berting. Ni gör mera nytta än en hel medicinsats.»

Och hon visste, att han om möjligt stod och passade hennes ankomst för att få hälsa på henne. En dag hade han sagt.

»Det var byggligt att ni kom så tidigt, så jag slapp vänta. Om ni dröjer, blir jag irriterad, och det får inte en läkare vara.»

Efter den dagen infann hon sig alltid så fort porten öppnades för besökande. Hon och lille Viktor stodo där troget hand i hand. Någon gång kom också Holger Boye med, men han hade märkt, att han var tämligen överflödig här. Det var mycket han förstått under de ljusa, hårda marsdagarna, vilka under en glasklar himmel och med en naken jord dock så segervisst vandrade mot vår och livsförnyelse.

En knapp månad låg lille Viktors mamma i sin rena, vita säng och såg sig omkring med en tung, glädjeslocknad blick. Icke ens det, att hennes gosse fått färg på de bleka kinderna och att han börjat pladdra med ett

lyckligt barns iver, kunde förändra det stela uttrycket i hennes härjade drag, och snart kom den stund, då den utsläpade arbetarhustrun icke längre kunde hållas kvar i livet av medicin och omvårdnad. En eftermiddag fick Barbro genom Holger bud, att det kunde vara slut, när som helst.

De följdes åt till sjukhuset. Denna gång var icke lilla Viktor med.

»Skall du gå in, Bab, eller väntar du här ute i korridoren», frågade Holger sakta. »Du har väl aldrig sett någon dö. Det kan bli ett dystert minne.»

»Jag vill gå med», sade Barbro stilla. »Kanske hon känner igen mig.»

Dödsskärmen, som skulle avskilja den döende från de andra sängarna, omgav tätt den vita bädden, där en sköterska lutade sig över Viktors mor. Denna låg på rygg och det tunna håret föll ned i en liten färglös fläta över den magra halsen. Ansiktet var gulgrått, och blicken stelnad som i oändligt ve och i en trötthet, vilken värkt bort allt medvetande.

Hon tycktes dock känna igen Barbro, ty hon mumlade:

»Viktor?»

»Viktor får det bra», svarade Barbro med

sin klangfulla, varma röst. »Jag lovar att ta hand om Viktor.»

Den döende försökte säga något, kanske ett tack, men det blev endast en flämtande rossling. Så blev allt tyst. Det var ett redan förbrunnet liv, som i grå aska föll samman på dödens hård.

Barbro stirrade oavvänt på de knotiga, grova händerna, och på det förkrympta, fårade ansiktet, vilket så småningom miste sitt förfärliga uttryck av livskampens maktlösa ångest och slätades som av osynliga, milda, men starka händer.

Holger stod tankfull bredvid henne. Han avvaktade den stund, då hennes spänning skulle utlösas i en lycklig och frisk människas oreflektade smärta över förintelsen. Och ett par minuter senare grät Barbro så bittert och ändå så lätt som den, för vilken tårar aldrig varit hjärtesorg.

Holger lade sin arm omkring henne och sade sakta:

»Du lilla Bab! Döden är barmhärtigare än livet.»

Hon såg hastigt upp. Vad han var blek. Det frodiga ansiktet lyste sällsamt av ett stort, överväldigande allvar.

»Det menar du inte», snyftade hon, »ingen-
ting kan vara hemskare och förfärligare än
döden.»

Han svarade icke, drog henne bara med
sig ut från salen, alltjämt med armen om hen-
nes skuldra. Men när de kommo ut i den
långa korridoren, skymtade något fladdrande
vitt, vilket raskt kom emot dem. Då torkade
Barbro brådslande tårarna och lösgjorde sig
ivrigt från Holgers grepp.

Strax därpå presenterade hon: »Min barn-
domsvän, kandidat Boye — kandidat Törner.»
Herrarna bugade sig och sade några ligkilti-
ga ord. Så tog kandidat Törner avsked.

»När ser jag er nu», frågade han Barbro.
»Jag vet inte.»

Hon hade ingenting att tillägga, men Hol-
ger kände inte igen Barbro. Hon stod och
lät kandidaten hålla hennes hand och tycktes
ej märka, att där fanns en tredje, visserligen
»bara Holger Boye», men dock en iakttagare.

När Holger följde Barbro hem, frågade han.

»Är Törner en gammal bekantskap?»

»Ja», svarade hon genast. Hon tyckte, att
hon känt Axel Törner alltid. Han var en del
av varje hennes tanke och önskan utan att

hon någonsin gjort klart för sig, hur det kunnat bli så.

»Sedan när, lilla Bab?»

»Sedan — sedan fyra veckor i går». Och plötsligt blev Barbro förlägen, ty hon hade verkligen under dessa veckor glömt, att de föregåtts av ett annat tidsrum. Hon hade icke märkt, att våren först nu andades i luften, ty hon var ju långt före, hade redan inom sig hunnit till junis dygnklara drömmar. Hastigt som för att dölja sin förvirring sade hon: »Vet du, jag har skrivit till mormor om lilla Viktor, han får komma till Floda och stanna där så länge. Jag skall förstås ta hand om honom själv sedan.»

»Jag föreslår, att du låter mig adoptera Viktor på det villkoret, att du skriver och hör efter honom emellanåt.»

»Du — nej, men Holger, inte kan du!»

»Jo, det kan jag. Det är egoistiskt av mig att föreslå det, men pojken skall inte fara illa. Först tar far och mor honom till sig, och när jag slutat studierna, får han komma till mig.»

»Varför kallar du det egoistiskt? Jag tycker det är väldigt storslaget.»

»Tyck inte det, är du hygglig. Anledningen är den, att jag annars skulle förlora dig ur sikte. Och det vill jag inte. Jag är konservativ och gitter inte lägga mig till med nya ideal.»

»Jag kan väl inte vara något ideal.»

»Jo, du är just så fullkomlig i ofullkomlighet, som det tilltalar mig. Bäst man ser upp till dig och deklamerar inom sig: »Vill du se en skymt utav den höga kärleken, som ovan molnen bor, O, så blicka då i kvinnans öga, och du har den närmre än du tror», faller man pladask ned i ett slarvigt pennskafts oreddiga tankegömmor, där allting ligger huller om buller, känslor, stämningar, föresatser och intryck. Du är lika brokig som en ångsmark före slåttern, och du har — ålla de tusen vildblommornas lockelser som den.»

»Men Holger, aldrig har du talat så förr.»

»Aldrig har du varit den du är i dag.»

»Har jag inte.»

Hon såg drömmande förbi honom.

»Bab du, där på andra trottoaren går doktor Krabbe, en gengångare från den tid, du inte längre räknar med. Adjö med dig!»

»Snälla Holger, överge mig inte nu», bad

hon ängsligt. »Å, du kan inte vara så nedrig.»

»Nej, det är väl bäst jag garderar dig, men jag kan tala om för dig, att den skallige baronen också är i antågande. Jag har sett honom.»

»Här — i Stockholm.»

»Jo, jo, men sann.»

Barbro såg en stund helt häpen ut, men sedan kastade hon käckt huvudet tillbaka och sade nästan trotsigt:

»Ja, det gör detsamma, för nu vet jag, vad jag vill!»

X.

»OCH DEN LJUSNANDE FRAMTID ÄR VÅR!»

I medio av april hade Barbro vinkat adjö åt tant Helene och lilla Viktor, vilka i Holgers sällskap rest ned till Skåne. Hon hade också för över en månad sedan varit i Uppsala och firat Valborgsmässoaftonen i sällskap med Astrid Tolling, vilken hade bägge sina bröder där. Märta och Mary samt Axel Törner hade slutit sig till dem, och de sju ungdomarna hade varit oförgätligt unga, där de stått på den gamla slottsvallen, med blicken utöver brinnande facklor och vita mössor, långt ut mot vidderna. Sångerna om våren hade lyft deras längtan och tro på starka vingar, och medan skymningen stilla lade sin blå drömkappa över det kvällsglödande Vasaslottet, dall-

rade rymden av toner, som ville och skulle erövra en värld.

Så följde första maj med konfetti och upptåg, med glädjens alla bocksprång från arla till serla, och de fyra flickorna från den Löwe-sköldska pensionen läto höra sina tacksamt och sorglöst pärlande skratt. Till och med Mary hade lagt av sin högtidlighet och gnomlade oavbrutet: »Sjungom studentens lyckliga dag.»

Sedan hade hon visserligen frågat Astrid, om hon burit sig »taktlöst» åt, men när hon fått ett lugnande svar, hade hon medgivit, att hon aldrig haft så roligt. Det hade precis känts, som om hon varit »proppad» med melodier, och det var det bästa, hon kunde tänka sig.

Tant Eva såg med mycken tillfredsställelse tillbaka på den gångna vintern. Under sommaren skulle hon icke få behålla någon av sina pensionärer, men tre av dem väntade hon tillbaka till hösten och för alla hennes sju flickor tedde sig framtiden synnerligen ljus.

Liksom hon föregående höst gjort sina anteckningar om de väntade eleverna, gjorde hon nu korta anteckningar om deras närmaste planer. Med sin eleganta, prydliga handstil skrev

hon i den stora boken med de gröna marokängspärmarna:

Sonja Thomas. Gifter sig i höst med löjtnant Uno Freide. Jag har sett deras vackra våning, där lyx och smak i förening åstadkommit en charmant konstnärlig enhet. De ämna företaga en weddingtripp till Norge och sedan öppna sitt hem i Stockholm för ett stort, men utvalt umgänge, dit jag gärna vill räknas.

Maud Rydeman. Den unga flickan är mig alltjämt för brysk och burdus. Men jag tror, att hon har ett gott hjärta, och att hon därute på skånska landsbygden är i sitt rätta element. Hon ämnar genomgå en fullständig lantbrukskurs och sedan tillika med sin yngsta bror köpa en gård, som de själva skola sköta.

Mary Ehrestierna får jag behålla även nästa år. Hon har kommit in vid musikkonservatoriet och skall även taga sanglektioner.

Astrid Tolling mister jag tyvärr. Hon skall studera bildhuggerikonst i Köpenhamn, och hennes lärarinna säger, att hon har de bästa förutsättningar för att fort bli uppmärksammad. Ingen av de sju har varit pålitligare

och angenämare att ha i huset än hon, och jag är säker på, att det i allt skall gå henne väl.

Barbro Berting har bett att få vara här även nästa år. Hon har nu beslutat studera sjukvård. Det är en orolig hjärna och ett ännu oroligare hjärta hos den flickan. Jag tror dock, att var hon än börjar, slutar hon med att bli skriftställare. Det är det enda hon visat någon uthållighet i. Hon kan vara söt och lustig, men är icke en stark karaktär. Kanske hon stadgar sig, när hon försökt sig tillräckligt på olika områden.

Märta Agnell reser till de sina. Hon är en liten rar och hemtam flicka. Det gläder mig för hennes skull, att han ånyo skall få taga i besittning sitt kära rum i »Heimatsliebe.»

Minka Rozinsky var ett experiment. Och detta har Gud vare lov lyckats. Med öppna armar skall jag i höst välkomna den lilla slarvan, vilken dock i mycket artar sig att bli en elegant och behaglig Sonja nr 2. De bli väl med tiden svägerskor. Och jag tvivlar inte på, att Minka skall bli en förtjusande fru med just de egenskaper, som passa i ett rikt, modernt hem. Urban Freide blir säkert en lika

lycklig äkta man som bror Uno, fastän han måste vänta ett par år, ty Minka är ju nästan ett barn ännu och behöver mogna.

Friherrinnan lade pennan ifrån sig och blickade ut genom det öppna fönstret; en blommande syrémbuske sände sin syrligt friska doft in till henne, och hon nickade tankfullt åt de vaggande blomserplymerna, som om de varit sommarens levande väsen, sagoförtäljarna om junis korta, rika fägring.

Längre nere i trädgården skämtade de unga. De voro sysselsatta med att binda buketter och dekorera blomsterkorgar, vilka skulle skänkas till blomsterståndet på Skansens fest. Alla flickorna skulle medverka där på olika områden, och den sjätte juni, svenska flaggans dag, började festen.

»Det var bara ännu en natt att sova», tänkte Barbro och Minka. De andra togo det lugnare, men icke ens Mary var alldeles oberörd av den stundande glädjen, fastän hon varit med om åtskilliga bazarer.

Detta var något alldeles särskilt, och det höjde stämningen, att det var den sista fest de sju kamraterna skulle fira tillsammans, innan de skingrades. Några av dem skulle kan-

ske aldrig träffas mera, men de kommo dock överens om, att Sonjas hem skulle bli centralen, dit de sände ett och annat livstecken.

»Vet ni», sade Maud, »jag föreslår, att vi stämmer möte vart femte år på Luciadagen. Du får taga emot oss i år, Sonja!»

»Ja, det gör jag gärna. Men kära du, vi skulle ju bli lastgamla, innan vi genomgått serien. Jag orkar inte räkna ut vår Methusalemsålder en gång.»

»Å, det är inte så farligt», inföll Astrid, »fem gånger sju är trettiofem. Du skulle vara femtiofem år, Sonja.»

»Så gammal blir jag aldrig», försäkrade Sonja.

»Det vet man inte», log Märta blott. »Jag tycker, att det är ett utmärkt förslag.»

»Ja, det är det», medgav Mary, »för det är väl ingen fara för, att vi råkar på avvägar; gifter oss under vår samhällsställning eller något sådant.»

»Tänker du på något så rysligt, Mary», undrade Minka oskyldigt, och odygden glittrade under de långa ögonfransarna.

»Nej, inte jag förstår.»

Barbro satt ovanligt tyst. Hon hade så mycket att tänka på, som de andra icke skulle

förstått. Det kändes inom henne, som skulle en alldeles ny och bärkraftig lycka lyfta det bästa av henne in i en hittills oanad Barbrotillvaro, oändligt mycket rikare än den gamla. Axel Törner hade icke sagt, att han höll av henne, men det behövdes icke heller. Hon hade villigt i rena och ljusa tankar börjat göra sig färdig att bli hans livskamrat.

Han hade sagt, att det vore gott, om en läkares hustru kunde hjälpa sin man i hans arbete. Kvinnan hade oftast en mera praktisk blick än män. Och fastän Barbro aldrig hört honom yttra ett ord om kärlek, visste hon, att han bad henne förstå hans krav och göra sig redo. De skulle följas åt i nöd och lust. Annorlunda kunde det inte vara.

För sig själv upprepade hon ofta vid hägkomsten av de härliga dagarna i Uppsala ett par rader, som förekommit i en liten tillfällighetspjäs, vilken uppförts på Floda:

»Säg Axel, minns du, huru solen sken
i guld och purpur över ungdomsstaden
liksom vår kärleks morgonsol, så ren.»

Den sjätte juni! En himmel så blå och

gnistrande solmängd som den endast är det en försommardag. Hela staden i flaggskrud. Människorna i nationell feststämning, och alla parker i gröna togor, ännu ej fläckade av damm eller rostbrända av hetta.

Ute på Djurgården, Stockholmarnas glädjearena, där stora och små löpa i kapp efter sommarens njutningar, kulminerade sorlet och trängseln, men den burleskaste munterheten och det grövsta skämtet stannade på slätten, medan skaror av mera kultiverat nöjessökande drogo upp till Skansen, detta stora, vänliga, gästfria friluftshem, vilket famnar alla, som älska svensk bygd.

Enstöringar måste i dag leta efter vilopunkter, ty det var stor marknad på Skansen med många stånd och många förlustelser. Också på eljest ensliga gångar stöjade marknadsfolk, liödo dragharmonikor och fidlor.

Mary Ehrestierna var klädd som Blenda och stod i Nordiska Museets stånd. Hon såg lika dum och verserad ut som alltid. Men hennes släktingar beundrade lilla Mary och flockades köpstarka omkring ståndet.

Minka och Sonja voro i blomsterståndet eller rättare skulle vara där, men allt som oftast försvunno de med bröderna Freide. När

de sedan återvände med sina vackra leenden och strålade ögon, voro de oemotståndliga.

Minkas sätt att be: »Köp en blomma!» var som om hon räckt fram hela sommaren i ett doftande lyckofång.

Och sade Sonja: »Får det inte vara en ros?» skulle den varit en riktig tvärvigg, som vägrade. Sonjas rosor måste vara utan törnen, måste vara röda som unga hjärtan.

Maud och Märta stodo i pepparkaksståndet. Maud var dråplig och lockade fram många hjärtliga, köldupptinande skratt. Märta måste för sin del oupphörligt anlita egna medel och köpa pepparkakor för att bjuda sina små kindergartenvänner.

»Där står fröken», hördes gång på gång en glatt igenkännande barnröst, och så larvade småttingarna fram, alla lika »gräsligt söta» i Märtas modersögon.

Astrid hjälpte till vid serveringen. Hon hade olyckats att stjälpa en chokladkopp i knät på en grön sidenklänning, och att ge en herre kaffet som dusch nedåt ryggen, men bägge dessa missöden glömdes för den sprudlande munterheten inom och utom henne. Hon hade lagt alla arbetstankar å sido och log ung-

flickljust okritiskt mot världen. Det var så lätt för henne att hålla av människor.

Hon hade just serverat tant Eva och de andra lärarinnorna en stor kaffebricka, då hon fick syn på doktor Krabbe, som slagit sig ensam ned vid ett bord. Strax var hon framme och neg:

»Får jag lov att servera doktorn något.»

»Ja tack, fröken Astrid, jag skulle vilja ha litet av den dryck, som heter livsglädje.»

»Ja, det finns i allt, vad vi har att bjuda på här, det må heta choklad, kaffe eller te.»

»Säger ni det. Jag trodde det var med den, som med socker och brödkort. Den »torde medtagas» till festplatsen.»

»Nej», log Astrid, »får jag komma med en kopp kaffe, skall doktorn få se.»

»Ersättning det ena som det andra, är jag rädd, men jag tackar för en kopp krigsdekokt.»

Astrid var fort tillbaka med brickan. Minka kom i detsamma och bad att få sätta en blomma i doktors knapphål — en liten uppmärksamhet från en lat och håglös lärjunge», sade hon mjukt, och så satte hon sig och kvittrade som en liten ivrig siska.

Krabbe lyste ofrivilligt upp. Det smickrade

honom, att de två vackra unga flickorna bemödade sig om att roa honom. Det var ju ingen av dem, som återskänkt honom förmågan att le, men henne fick han glömma. Han visste nog, att hon stod i tombolan, hade själv varit så nära, att han hört hennes klara röst: »Å, det blev verkligen en nit, men bättre lycka nästa gång!»

I detta nu trodde säkert lilla Barbro på den stora vinsten. Han unnade henne den. Vad hon än var skapad för, icke var det för nitarna och tomheten, de små oskrivna ödeslappar, vilka utdelas till mängden. —

Äntligen hade Barbro givit sig själv lov att släppa den nyckfulla lottumans vev och taga sig en promenad med Axel Törner.

»Vad ni ser upphettad ut», sade han, »ska vi söka svalka vid något förfriskningsbord eller nere vid stranden, dit inte så många hittar.»

»Det vill jag helst», sade hon, »jag är varken törstig eller hungrig, bara litet yr i huvudet av allt sorlet.»

»Men roligt har ni. Jag har slagit mina lovar omkring tombolan idligen för att få höra ert friska skratt. Det är en sådan glädje som er, människorna behöver.»

»Jag är inte alltid glad.»

Hon klättrade efter honom mellan snår och stenar i en ganska obanad terräng ned till stranden.

»Det är väl ingen, men det gäller att se ut från sitt eget jag. Det är uppehållelsedrift. Jag tror, att ni är född till altruist, och det är styrka i det. Vi ska hinna långt, vi två, Barbro!»

»Ja, det hoppas jag», svarade hon lugnt. Hon tänkte ju beständigt »vi två», och hade så ofta inom sig hört honom yttra just detta. Att hinna långt, var hans lära och mål. Hon hade ju också haft egna exelsiordrömmar, men åt dem ägnade hon sig så sällan efter den dag hon mött Axel Törner.

Han lade sig raklång på det mjuka gräset mellan smörblommor och styvmorsviol.

»Här är en bra sten», nickade han inbjudande åt Barbro. »Vill ni låta mig låna ert knä till huvudkudde?»

»Ja visst. Blir det inte för högt?»

»Jo, det vore bekvämare, om ni komme och satte er nere hos mig. Här är för resten ett storslaget panorama av min egen stad. För mig är ingenting som Stockholm. Där har jag växt upp vid en rännstensflod i en gränd

och seglat mina pappersbåtar i diskvatten, där har jag som en fattig änkas son stritt en pojkes berserkakamp mot hån och översitteri, och där har jag njutit den vita mössans första triumf över fattigdom och försakelse. Och sedan har jag blivit allt rakare i ryggen av att gå här de välkända gatorna och gränderna och nicka åt dem: »Ser ni, jag klarade skivan!»

Han såg upp till sin »huvudkudde». Hon hade villigt satt sig ett litet stycke högre upp på sluttningen, där han anvisat plats. Den brokigt färgglada Österåkersdräkten i rött och guld med det klart gröna förklädet och den skickligt hopfästa, stora vita huvudduken klädde henne ypperligt. Hennes oregelbundet tju-sande, ännu så barnsliga ansikte inramades fördelaktigt av huvans breda vingar och den spetsprydda lilla linnekragen.

»Hur mycket äldre kan jag vara än ni, Barbro?»

»Nio år», svarade hon raskt.

»Jaså, ni vet det», log han, »och ni tycker inte det är för mycket?»

»Nej.»

»Vi är väl egentligen »du», inte sant?»

»Jo.»

Hon log åt sina enstaviga svar, men han frågade ju om alldeles självklara saker. Varför frågade han alls? Hennes små händer, som alltjämt hade svårt att hålla sig stilla, råkade snudda vid hans panna. Ofrivilligt blev det en lätt smekning.

»Min lilla Barbro», sade han varmt, min egen lilla Solveig, som skall få vänta vinter och vår och det hela långa år. Har du tålamod?»

»Ja, vi väntar ju bägge», svarade hon glatt, »inte på varandra, det menar jag inte, men på — på tidens fullbordan eller vad jag skall kalla det.»

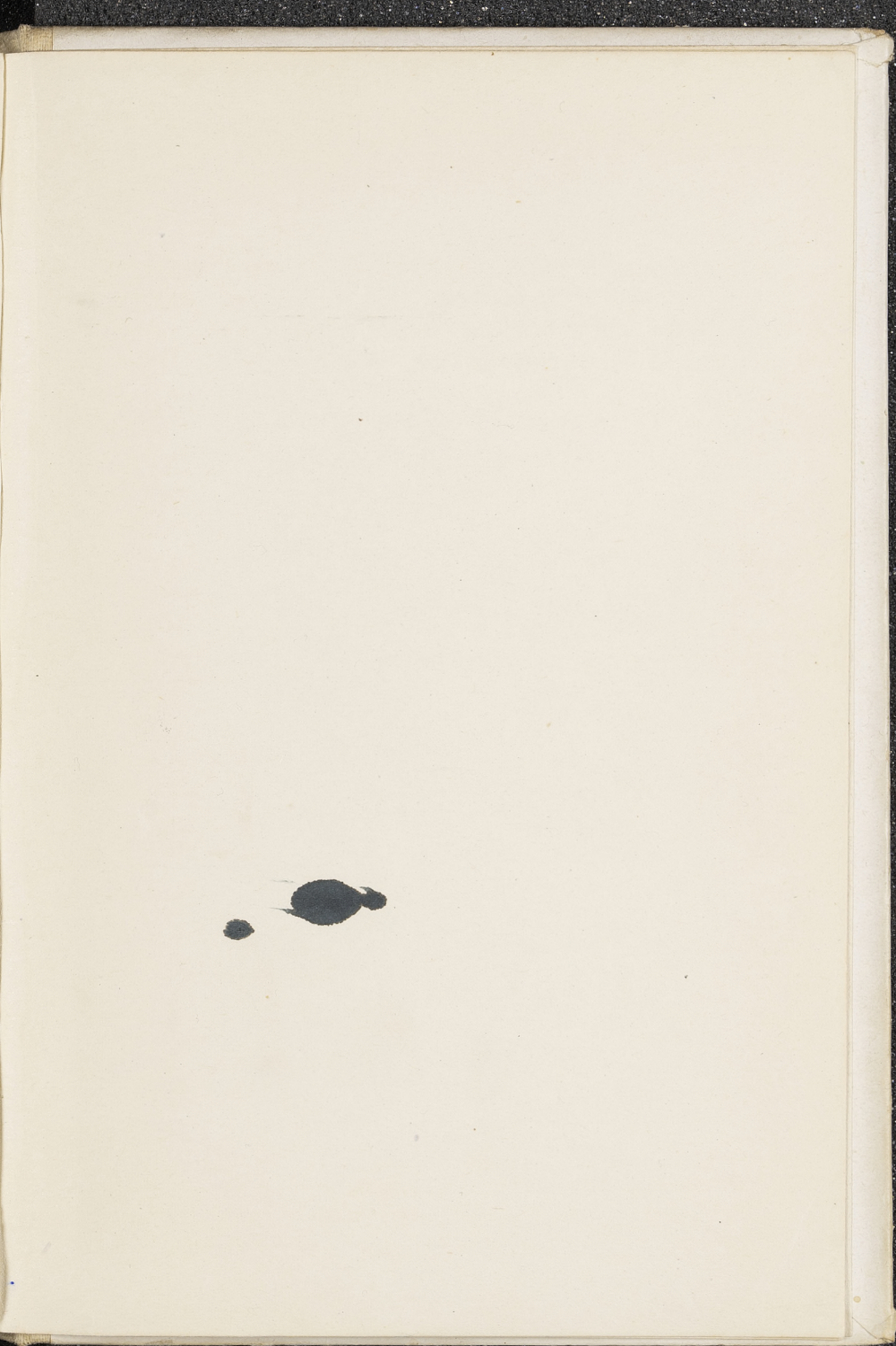
»På ett levebröd, Barbro, det är visst något du aldrig drömt om att vänta på. Men du har rätt i det, att vi skola följas åt mot det målet som mot andra — större. Du skall aldrig tvinga mig att se nedåt, Barbro, det vet jag så tryggt.»

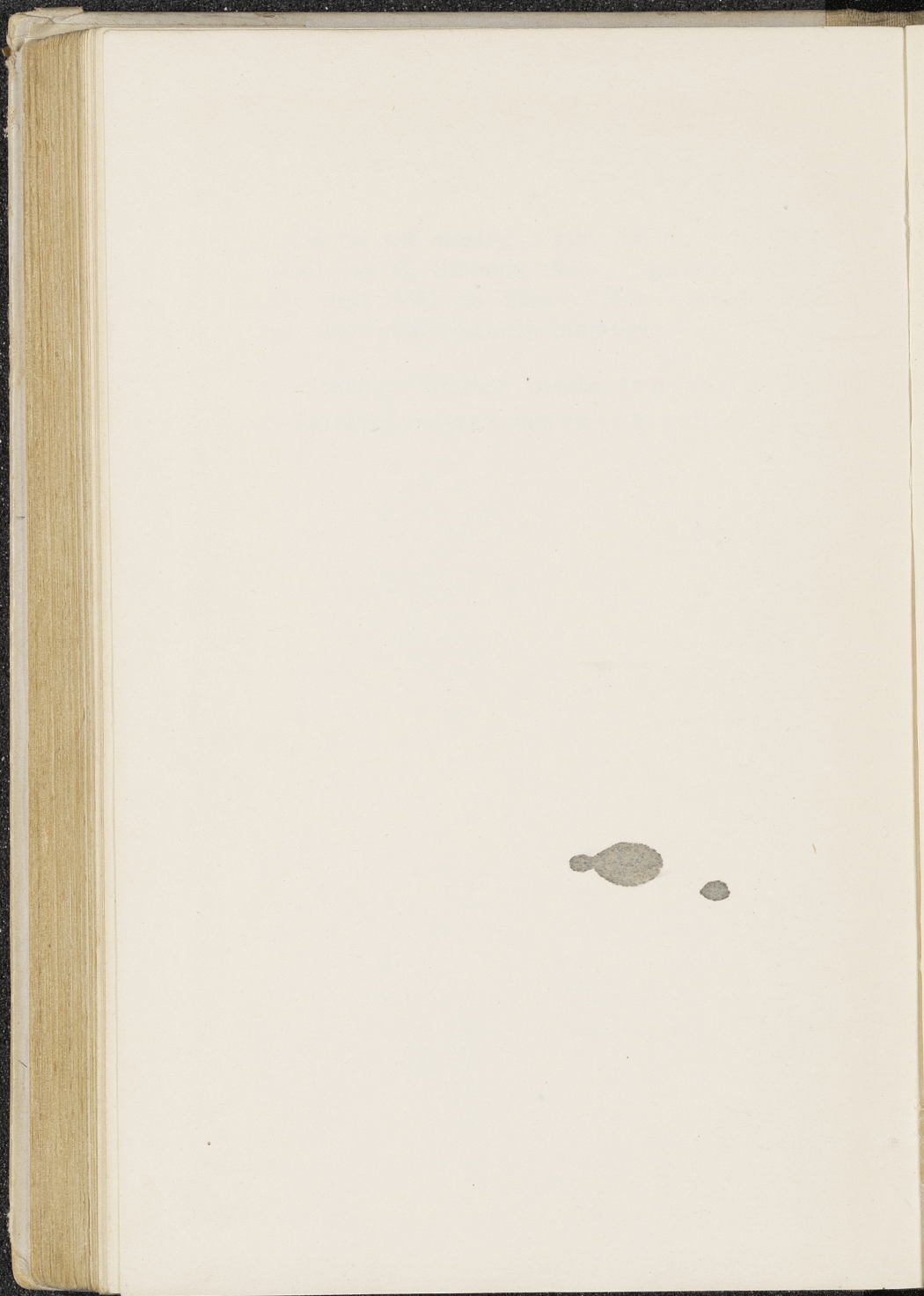
Hon lade sina händer på hans skuldror och böjde sig, så att hon kunde se honom rakt in i ögonen. Hennes blick var strålande och ändå djup av lycka och tro. Med skälvande ömhet i sin klara, ljusa flickröst sade hon:

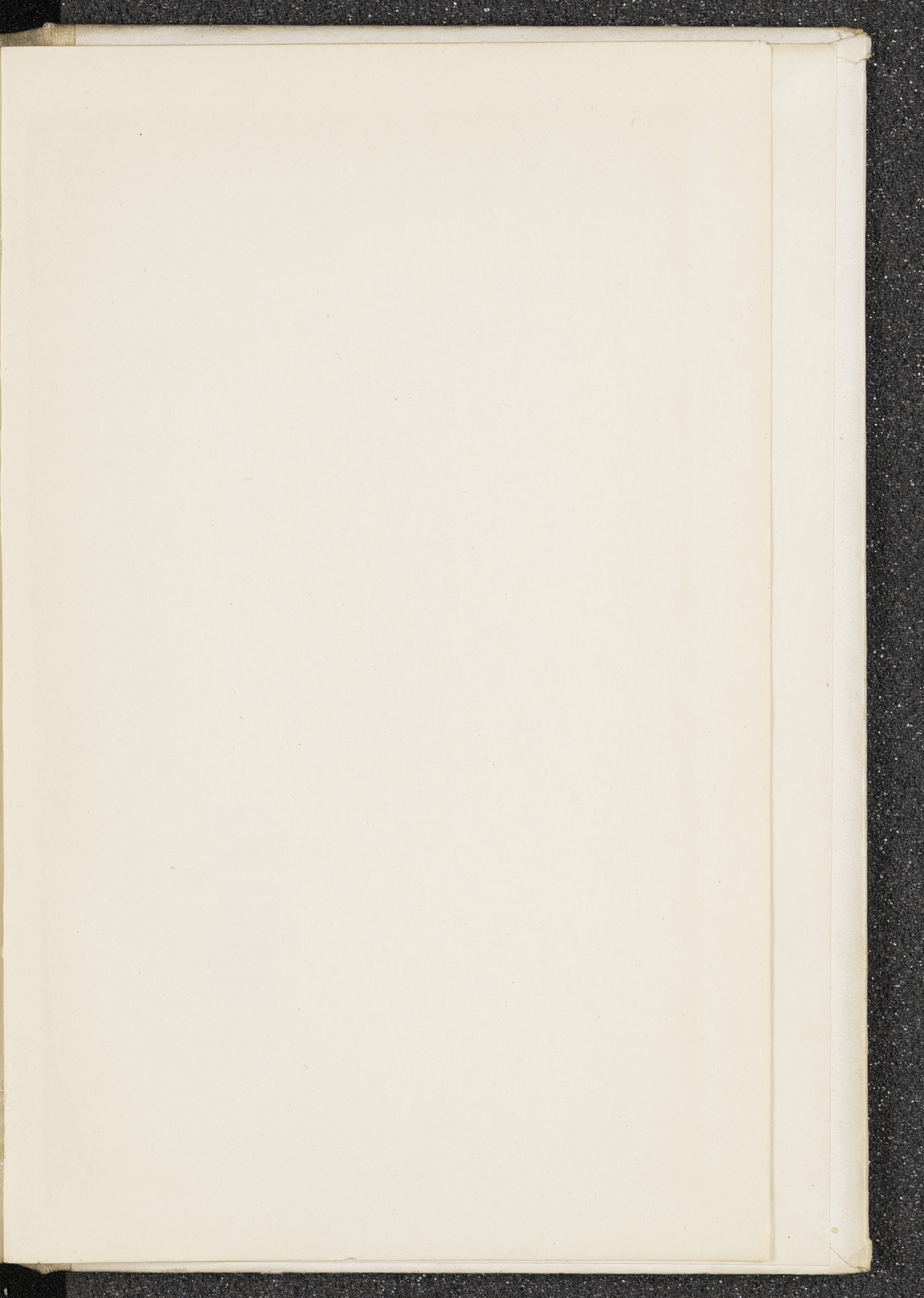
»Ända sedan jag gick i skolan, har ett parader av Goethe legat och grott inom mig och

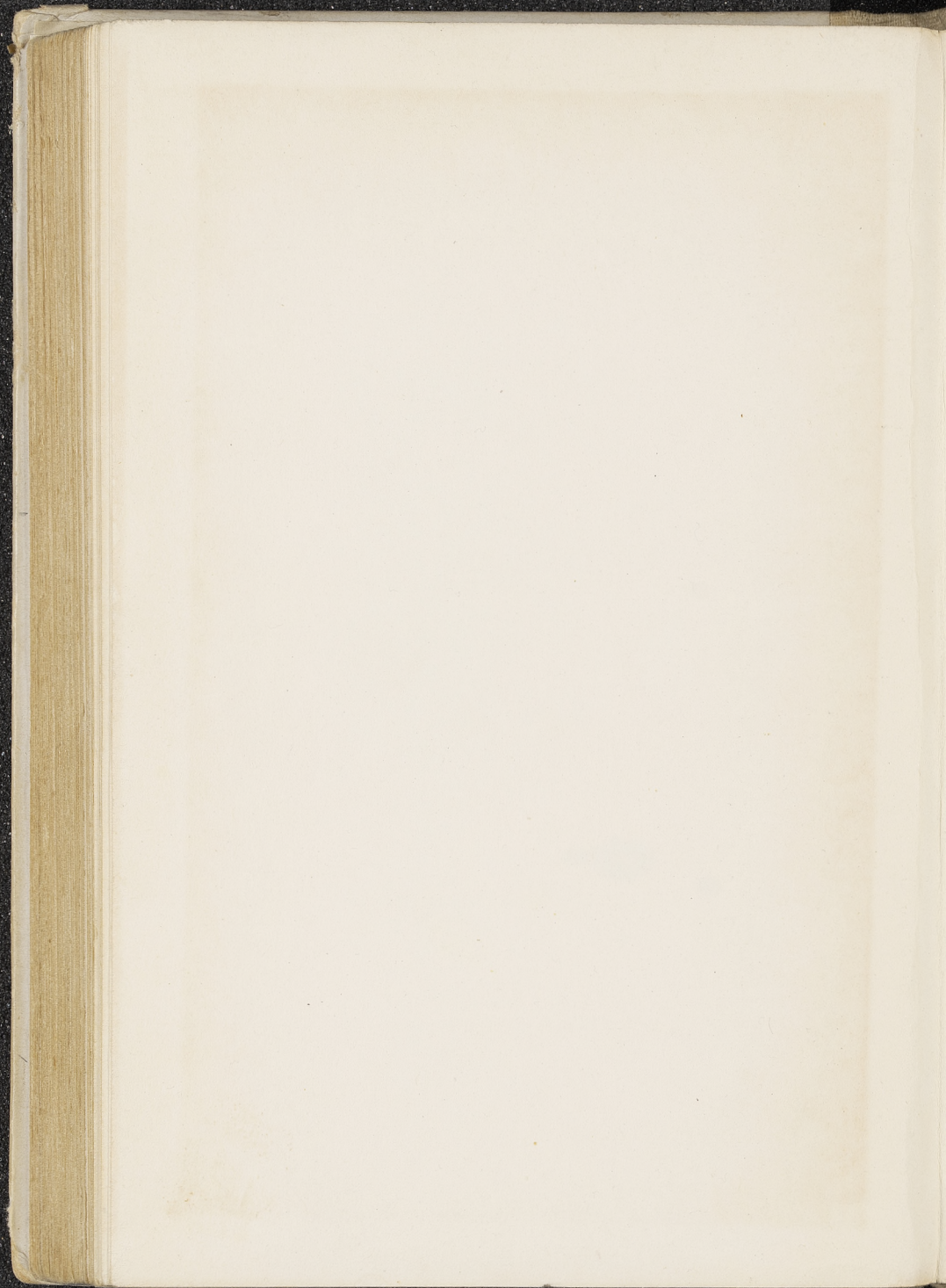
velat bli till mening i mitt liv, men nu först skall jag få tillämpa dem — genom dig — för dig! Vill du höra?» Hon väntade inte på svar utan fortsatte innerligt:

»Immer höher muss ich steigen,
immer weiter muss ich schauen!»

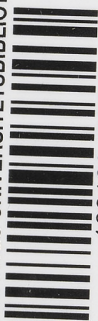

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

1001891737

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS

UNGDOMSBÖCKER

TVÅ TJUVPOJKARS ÅVENTYR

Bearbetning av *Sigge Strömberg*.
Pris kart. Kr. 2: 25.

TVÅ TJUVPOJKAR TILL SJÖSS

Pojkberättelse av *Sigge Strömberg*.
Pris Kr. 2: 25, kart. 3: 50.

TVÅ TJUVPOJKAR I SKOLAN

av *Sigge Strömberg*. 2:a uppl.
Pris Kr. 2: 75, kart. 3: 75.

LILLA ANNA MARIE PÅ HÖGSJÖNÄS

Berättelse av *Ulla Linder*.
Pris kart. Kr. 2: 25.

KNEKTAR, SCOUTER OCH ANDRA POJKAR

Berättelser av *Ebbe Lieberath*.
Pris kart. Kr. 2: 25.

»DEN BESLÖJADE KUNGEN»

Scoutäventyr bland Sydamerikas
indianer. Av *Rupert Chesterton*
Pris kart. Kr. 2: 75.

NÄR KATTEN ÄR BORTA

Berättelse av *Elisabeth Kuylenstierna-Wenster*.
Pris Kr. 2: 25, kart. 3: 50.

SJU FLICKOR

Berättelse av *Helena Nyblom*.
Pris Kr. 2: 25, kart. 3: 50.

FJORTONÅRINGEN

En skolflickshistoria av *Elisabeth Kuylenstierna-Wenster*.
Pris Kr. 2: 25, kart. 3: 50.

PRÄRIERYTTAREN

Äventyrsherättelse från Brasilien
av *John Bratt*.
Pris Kr. 3: 75, kart. 4: 50.

RAJANS VÄN

av *Axel Holm*.
Pris kart. Kr. 4: 75.

KAPTEN BOBS FÄRDER I AFRIKA

av *Daniel Defoe*.
Pris kart. Kr. 3: 75.

SLAVHANDLARENS TESTAMENTE

av *Carl Leche*. 2:a uppl.
Pris Kr. 3: 75, kart. 4: 75.

PENROD

En tjuvpojks historia av *Booth Tarkington*.
Pris Kr. 4: 75, kart. 9: —.

BLOCKADBRYTAREN BLAND MOLNEN

av *Erik Pallin*.
Pris Kr. 4: 50, kart. 6: 50.

SILVERHJÄRTAT

av *Hedvig Svedenborg*.
Pris Kr. 3: 75, kart. 5: 50.

HÅRT BIDEVIND

En berättelse för pojkar av
Richard Melander.
Pris Kr. 5: 50, kart. 7: 50.

TVÅ TJUVPOJKAR PÅ SKOLLOV

av *Sigge Strömberg*.
Pris Kr. 3: 75, kart. 5: 50.

Pris kart. Kr. 6: 50.